
1496

На основу Амандмана XL тачка 2. на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), доносим

УКАЗ**О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ЗАШТИТИ
ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ**

Проглашавам Закон о заштити животне средине, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Двадесетој сједници, одржаној 10. јула 2012. године, а Вијеће народа 18. јула 2012. године констатовало да усвојеним Законом о заштити животне средине није угрожен витални национални интерес ни једног конститутивног народа у Републици Српској.

Број: 01-020-2395/12
19. јула 2012. године
Бања Лука

Предсједник
Републике,
Милорад Додик, с.р.

ЗАКОН**О ЗАШТИТИ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ****І - ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ****Члан 1.**

Овим законом уређују се заштита животне средине ради њеног очувања, смањивања ризика за живот и здра-

вље људи, те осигуравања и побољшавања квалитета живота, заштита свих елемената животне средине, информисање и приступ информацијама у области заштите животне средине, планирање и заштита животне средине, стратешка процјена утицаја и процјена утицаја на животну средину, поступак издавања еколошких дозвола и спречавања несрећа великих размјера, систем еко-означавања и управљање заштитом животне средине, финансирање активности у вези са животном средином, одговорност за штету нанесену животној средини, као и права и обавезе правних и физичких лица која обављају дјелатности утврђене овим законом.

Члан 2.

Заштита животне средине спроводи се у циљу:

а) смањења коришћења, спречавања оптерећивања, загађивања и нарушавања животне средине, побољшања и обнове оштећене животне средине,

б) заштите људског здравља и побољшања услова животне средине за квалитет живота,

в) одрживог управљања, очувања и заштите природних ресурса, рационалног коришћења ресурса и таквог начина привреде којим се осигурава обнова ресурса,

г) усклађености социјалних, економских и других интереса Републике Српске (у даљем тексту: Република) са захтјевима за заштиту животне средине,

д) међународне сарадње у заштити животне средине,

ђ) пружања могућности за иницијативе и учешће јавности у дјелатностима које имају за циљ заштиту животне средине,

е) координације привреде и интегрисања социјалног и економског развоја у складу са прописаним стандардима за заштиту животне средине и

ж) успостављања и развоја институција за заштиту и очување животне средине.

Члан 3.

(1) Свако лице има право на здраву животну средину.

(2) Свако лице има право на живот у животној средини подобној за здравље и благостање, те је индивидуална и колективна обавеза да се заштити и побољша животна средина за добробит садашњих и будућих генерација.

Члан 4.

Одредбе овог закона односе се на:

а) све елементе животне средине (ваздух, воду, земљиште, биљни и животињски свијет, пејзаж, изграђену животну средину) и

б) све видове дјелатности које користе природне ресурсе и оптерећују животну средину, односно дјелују на животну средину тако да представљају опасност од загађивања животне средине, загађују животну средину или имају негативан утицај на животну средину (попут буке, вибрација, радијације, изузимајући нуклеарну радијацију, отпад итд.).

Члан 5.

(1) Заштиту и унапређивање животне средине обезбјеђују, у оквиру својих овлашћења, Република, јединице локалне самоуправе, привредна друштва, предузетници, удружења и фондации, као и друга правна и физичка лица, стручне организације и друге јавне службе.

(2) Субјекти из става 1. овог члана дужни су да чувају и унапређују животну средину.

(3) Република успоставља са Федерацијом Босне и Херцеговине и Брчко Дистриктом сарадњу и координацију у оквирима заједничких циљева и интереса заштите животне средине.

(4) Република учествује у међународној сарадњи у области заштите животне средине.

Члан 6.

Начела заштите животне средине су:

а) начело одрживог развоја,

б) начело предострожности и превенције,

в) начело замјене,

г) начело интегралног приступа,

д) начело сарадње и подјеле одговорности,

ђ) начело - учешће јавности и приступ информацијама и

е) начело - загађивач плаћа.

Члан 7.

Одрживост животне средине подразумијева:

а) очување природног богатства тако да потрошња обновљивих материјала, водених и енергетских ресурса не прелази оквире у којима природни системи могу то надокнадити и да потрошња необновљивих ресурса не прелази оквир у којем се одрживи обновљиви ресурси замјењују,

б) да степен загађујућих материја које се емитују не прелази могућности ваздуха, воде, земљишта да их апсорбује и преради и

в) стално очување биолошке разноврсности (биодиверзитета), људског здравља, квалитета ваздуха, воде и земљишта, према условима који су потребни за живот људи, биљног и животињског свијета.

Члан 8.

(1) Када пријети опасност од непоправљиве штете по животну средину, недостатак научне подлоге не може бити разлог за одгађање увођења мјера предострожности и превенције да би се спријечила даља деградација животне средине.

(2) Коришћење животне средине организује се и обавља на начин који:

а) резултира најнижим могућим степеном оптерећења и коришћења животне средине,

б) спречава загађивање животне средине и

в) спречава штету по животну средину.

(3) При коришћењу животне средине мора се испоштовати начело предострожности, то јест пажљиво управљати и економично користити елементе животне средине, те свести на најмању могућу мјеру стварање отпада примјеном рециклаже насталог отпада, односно поновног коришћења природних и вјештачких материјала.

(4) Корисник животне средине који изазива опасност по животну средину или узрокује штету по животну средину дужан је да одмах обустави радњу која представља опасност или узрокује штету.

(5) Уколико је штета настала као посљедица досадашњих дјелатности корисника, корисник је дужан да у што краћем року отклони и поправи насталу штету у животној средини.

Члан 9.

(1) Сваку дјелатност која би могла да има штетне посљедице по животну средину потребно је замијенити другом дјелатношћу која представља знатно мањи ризик и опасност по животну средину. Замјена дјелатности обавља се и уколико су трошкови такве дјелатности већи од вриједности које треба заштитити.

(2) Одредба става 1. овог члана примјењује се при коришћењу производа, дијелова постројења, опреме и примјене производних процеса, уз обавезно ограничавање загађивања животне средине на извору.

Члан 10.

(1) Захтјеви за висок ниво заштите животне средине и побољшање квалитета животне средине саставни су дио свих политика и стратегија којима је циљ унапређивање животне средине, а осигуравају се у складу са начелом одрживог развоја.

(2) Сврха начела интегралног приступа је спречавање или свођење на најмању могућу мјеру ризика од штете по животну средину у цијелости.

(3) Начело интегралног приступа обухвата:

- а) узимање у обзир цијелог животног циклуса супстанци и производа,
- б) предвиђање посљедица у свим елементима животне средине као резултата дјеловања супстанци и дјелатности (нових и постојећих),
- в) својење настанка отпада и штетног дјеловања отпада на најмању могућу мјеру,
- г) примјењивање општих метода за процјењивање и поређење проблема у животној средини и
- д) примјену мјера у односу на посљедице, попут квалитативних циљева заштите животне средине и мјера усмјерених ка изворима када су у питању емисије.

Члан 11.

(1) Планирање, управљање и мониторинг животне средине на нивоу Републике постиже се сарадњом и заједничким дјеловањем свих субјеката с циљем заштите животне средине, свако у оквиру своје надлежности и одговорности.

(2) Спровођење циљева који се тичу животне средине подстиче се међуентитетском сарадњом и сарадњом са Брчко Дистриктом, билатералним или мултилатералним међународним споразумима о заштити животне средине и другим споразумима о сарадњи, као и пружањем информација и подршке у вези са заштитом животне средине, а посебно у односима са сусједним земљама.

Члан 12.

(1) Сваки појединац и организација морају имати одговарајући приступ информацијама које се односе на животну средину, а којим располажу органи управе, укључујући и информације о опасним супстанцама и дјелатностима у њиховим заједницама, као и могућност учествовања у доношењу одлука.

(2) Министарство надлежно за просторно уређење, грађевинарство и екологију (у даљем тексту: Министарство) и јединица локалне самоуправе (у даљем тексту: надлежни органи) дужни су да помажу и развијају свијест јавности омогућавајући доступност информација широј јавности.

(3) Јавност има право да учествује у поступцима који се воде у складу са овим законом или другим прописима.

(4) Свако заинтересовано лице које сматра да су му повријеђена права из става 3. овог члана има право на заштиту у управним и судским поступцима.

Члан 13.

(1) Загађивач животне средине (у даљем тексту: загађивач) плаћа накнаду за загађивање животне средине у складу са прописом који регулише финансирање заштите животне средине, када својим активностима проузрокује или може проузроковати оптерећење животне средине, односно ако производи, користи или ставља у промет сировину, полупроизвод или производ који садржи штетне материје по животну средину.

(2) Загађивач, у складу са прописом из става 1. овог члана, сноси укупне трошкове мјера за спречавање и смањивање загађивања који укључују трошкове ризика по животну средину и трошкове уклањања штете нанесене животnoj средини.

Члан 14.

Појмови употребљени у овом закону имају сљедећа значења:

а) биолошка разноврсност (биодиверзитет) је свеукупност свих живих организама који су саставни дијелови еколошких система, а укључује разноврсност живих организама из свих извора, укључујући између осталог копнене и водне еко-системе и еколошке комплексе којима припадају; ово укључује разноврсност унутар врста, између врста, животног заједница и еко-система,

б) генетички модификовани организам је организам чији је генетички материјал промијењен методама савремене биотехнологије,

в) граничне вриједности емисија су маса изражена у виду специфичних параметара, концентрације и/или нивоа емисија, које неће бити прекорачене током одређеног периода или одређених периода,

г) група производа је било која врста производа или услуга са сличним намјенама који се као такви изједначавају у смислу употребе и запажања од потрошача,

д) еколошка дозвола је одлука надлежног органа донесена у форми рјешења којом се утврђује да постројење испуњава одређене услове за изградњу и рад цијелог постројења или дијела постројења, а може обухватити једно или више постројења, на истој локацији којима управља исто одговорно лице,

ђ) елементи животне средине су земљиште, ваздух, вода, биосфера, као и изграђена (вјештачка) животна средина која је настала као резултат дјелатности људског фактора који је уз то и саставни дио животне средине,

е) емисија је директно или индиректно испуштање супстанци, у виду вибрација, зрачења, топлоте, мириса или буке које производи један или више извора и испушта у ваздух, воду или земљиште,

ж) животна средина је скуп природних и створених вриједности чији комплексни међусобни односи чине окружење, односно простор и услове за живот,

з) загађивање је директно или индиректно уношење супстанци, вибрација, топлоте или буке у ваздух, воду или земљиште изазвано људском активносту које може бити штетно по здравље људи или квалитет животне средине и може да доведе до оштећења материјалних добара, или да наруши или омете уживање и друге законите облике коришћења животне средине,

и) задовољавајуће стање је испуњеност свих стандарда квалитета животне средине који су релевантни за локацију постројења, нарочито они који се тичу заштите земљишта, ваздуха и воде,

ј) заинтересована страна или орган је физичко лице са пребивалиштем или правно лице са сједиштем или власник, односно посједник непокретности са сједиштем у подручју утицаја или подручју које ће вјероватно бити под утицајем, односно орган управе или други републички орган или орган јединице локалне самоуправе који може бити заинтересован за планирани пројекат, односно пројекат његовог утицаја на животну средину, с обзиром на своје специфичне надлежности и одговорности, које се односе на заштиту животне средине,

к) заинтересована јавност је јавност на коју утиче или би могло утицати доношење одлука о издавању или ревизији и обнављању дозвола или услова из дозвола или која има интерес у доношењу таквих одлука, у смислу ове дефиниције ће се сматрати да интерес имају удружења и фондације која промовишу заштиту животне средине,

л) заштита животне средине подразумева све одговарајуће дјелатности и мјере које имају за циљ превенцију од опасности, штете или загађивања животне средине, смањење и отклањање штете која је настала и враћање на стање прије изазване штете,

љ) земљиште је површински слој Земљине коре смјештен између стјеновите подлоге и површине, а које се састоји од минералних честица, органских материја, воде, ваздуха и живих организама,

м) значајна промјена је промјена у природи или функционисању, или проширење постројења, која може да има значајан негативан утицај на људско здравље или животну средину,

н) имисија је концентрација супстанци на одређеном мјесту и у одређеном времену у животној средини,

њ) извјештај о стратешкој процјени је документ који се прилаже уз одређени план или програм и садржи идентификацију, опис и процјену могућих значајних утицаја на животну средину због реализације плана и програма, као и варијанте разматране и усвојене на основу циљева и просторног обухвата плана и програма,

о) јавност је једно или више физичких или правних лица и њихова удружења, организације или групе,

п) коришћење животне средине је дјелатност која изазива промјене у животној средини, тако да се користи животном средином у цијелости или неким њеним елементом као природним ресурсом или испуштајући супстанце, односно енергију у животну средину или елементе животне средине у оквиру прописа који уређују област заштите животне средине,

р) микроорганизми су било која микробиолошка ћелијска или нећелијска цјелина, способна да се репликује или преноси генетички материјал,

с) мониторинг је систем праћења стања животне средине, односно загађивања животне средине, праћење емисија и имисија, те природних појава,

т) најбоље расположиве технике су најефективнији и најнапреднији степен развоја дјелатности и начин њиховог обављања које указују на практичну погодност одређених техника како да пруже основ за граничне вриједности емисија и друге услове из еколошке дозволе, прописане у циљу спречавања, или ако то није изводљиво, у циљу смањења емисија и утицаја на животну средину као цјелину,

ћ) несрећа великих размјера/акцидент је емисија великих размјера, пожара или експлозије услед неконтролисаних догађаја насталих током рада постројења која представља озбиљну опасност по здравље људи или животну средину, непосредну или одгођену, унутар или изван постројења, а која укључује једну или више опасних супстанци,

у) носилац пројекта је физичко или правно лице, укључујући републичке институције и друге овлашћене институције на чији се захтјев покрећу поступци утврђени овим законом,

ф) одговорно лице је свако физичко или правно лице које у цијелости или дијелом руководи радом или контролише постројење или лице на које је пренесено овлашћење за доношење економских одлука у области техничког функционисања постројења или погона,

х) опасност је унутрашње својство опасних супстанци или физичко стање које може да изазове штету по људско здравље или животну средину,

ц) опасна супстанца је прописом одређена супстанца, мјешавина супстанци или препарат у виду сировине, производа, нуспроизвода, талога или међупроизвода, укључујући и оне супстанце за које је основано очекивати да би могле да настану у случају несреће,

ч) опасне локације су рудници, налазишта нафте или рафинерије, постројења за снабдијевање плинотом и таљење, термоелектране, коксне пећи, постројења за производњу и обраду метала и минерала, хемијска постројења, постројења за третман, спаљивање и складиштење отпада, постројења за производњу енергије из отпада, постројења за третман отпадних вода, кланице, бојаре и кожаре, постројења за производњу папира, бране и гасоводи или нафтоводи,

џ) оптерећивање животне средине је емисија супстанци или енергије у животну средину,

ш) планови и програми су сви развојни или други планови и програми, основ, укључујући и њихове измјене, које припрема и/или усваја орган на републичком или локалном нивоу, или које надлежни орган припрема за одговарајући поступак усвајања у Народној скупштини Републике Српске или Влади Републике Српске (у даљем тексту: Влада), односно у јединици локалне самоуправе, као и планови и програми који се доносе на основу посебних прописа,

аа) пројекат јесте пројектовање и извођење грађевинских и других радова, укључујући и изградњу постројења и других система и друге активности и дјелатности у простору и интервенције у природном окружењу пејзажа,

аб) промјена у раду је промјена у природи, функционисању или проширење постројења које би могло да изазове посљедице по животну средину,

ав) процјена утицаја на животну средину је идентификовање, опис и одговарајућа процјена у односу на сваки појединачни случај, у складу са одредбама овог закона, директан и индиректан утицај неког пројекта на следеће елементе и факторе: људе, биљни и животињски свијет, земљиште, воду, ваздух, климу и пејзаж, материјална добра и културно наслеђе и међудјеловање наведених фактора,

аг) подручје утицаја је подручје или дио простора гдје је изазван одређен степен утицаја на животну средину који је дефинисан законским прописима или који може да настане као резултат коришћења животне средине,

ад) постројење подразумева један или више погона, једну или више техничких јединица на једном мјесту у којима се обављају дјелатности које могу имати негативне утицаје на животну средину или гдје постоје опасне супстанце. Под постројењем се подразумева и обављање дјелатности која је непосредно технички повезана са обављањем дјелатности на мјесту постројења и која може имати утицај на ниво емисија, односно загађивања,

ађ) природни ресурс је компонента природне животне средине, односно саставни дио природне животне средине који се може користити да би се задовољиле потребе друштва, изузимајући вјештачку животну средину,

ае) референтни документ о најбољим расположивим техникама је документ који је резултат размјене информација и који првенствено описује примјењене технике, тренутне нивое емисија и потрошње, технике које се разматрају за одређивање најбољих расположивих техника, као и закључке о најбољим расположивим техникама и све технике у настајању,

аж) ризик је могућност појаве одређене посљедице унутар одређеног периода или у одређеним околностима,

аз) стандард квалитета животне средине је прописани захтјев који се мора испунити у одређеном периоду, у одређеној средини или одређеном дијелу, како је прописано овим законом или другим законима,

аи) складиштење је присуство неке количине опасних супстанци ради складиштења, одлагања ради чувања на сигурном мјесту или држања на лагеру,

ај) стратешка процјена животне средине је систематски процес вредновања посљедица предложених планова, програма или стратегија на животну средину да би се још у раној етапи доношења одлука уз економска и друштвена разматрања, укључила и разматрања о животној средини,

ак) стратешка процјена утицаја одређених планова и програма на животну средину је припрема извјештаја о стању животне средине, спровођење поступка консултација, уважавање извјештаја и резултата консултација у поступку одлучивања и доношења или усвајања одређених планова и програма, као и пружање информација и података о донесеној одлуци,

ал) супстанца је било који хемијски елемент и његова једињења, уз изузетак радиоактивних супстанци, генетски модификованих микроорганизама и генетски модификованих организама,

аљ) удружења и фондације која промовишу заштиту животне средине су организације које се баве заштитом животне средине и које су се својим статутима определијиле да промовишу заштиту животне средине (у даљем тексту: удружења и фондације) и

ам) утицај на животну средину је промјена у животној средини настала коришћењем и оптерећивањем животне средине.

II - ЗАШТИТА ЕЛЕМЕНАТА ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ

Члан 15.

(1) Заштита елемената животне средине подразумева заштиту квалитета, квантитета и њихових залиха, као и очување природних процеса унутар елемената и њихове природне равнотеже.

(2) Елементи животне средине морају бити заштићене појединачно и у склопу осталих елемената животне средине, узевши у обзир њихове међузависне односе.

(3) Посебним прописима уређују се поједине области заштите и очувања елемената животне средине, начин оптерећивања и коришћења елемената и заштита од утицаја који представљају опасност по животну средину.

Члан 16.

(1) Заштита земљишта обухвата површину и исподповршинске слојеве земљишта, формације стијена и минерала, као и њихове природне и прелазне облике и процесе.

(2) На површини земљишта или испод површине могу се вршити дјелатности и одлагати материје које не загађују или оштећују земљиште.

(3) У току реализације пројекта, као и прије његовог извођења (изградња, експлоатација минералних сировина итд.), обезбјеђује се заштита земљишта.

(4) Након завршетка дјелатности које укључују коришћење земљишта, корисник ће осигурати обнову, односно развој тог подручја према утврђеном плану, тамо гдје постоје услови за то и уколико је то утврђено посебним прописима или одлуком надлежног органа.

Члан 17.

(1) Воде се могу користити и оптерећивати, а отпадне воде испуштати у воде уз примјену одговарајућег третмана, на начин и до нивоа који не представља опасност за природне процесе или за обнову квалитета и количине воде и који не умањује могућност њиховог вишенамјенског коришћења.

(2) Заштита и коришћење вода остварује се у оквиру интегралног управљања водама, и то спровођењем мјера за очување површинских и подземних вода и њихових резерви, квалитета и количина, као и заштитом корита, обалних подручја и сливова, у складу са посебним законом.

(3) Мјере заштите вода обезбјеђују спречавање или ограничавање уношења у воде опасних, отпадних и других штетних материја, праћење и испитивање квалитета површинских и подземних вода, као и квалитета отпадних вода и њихово пречишћавање.

Члан 18.

(1) Заштита ваздуха остварује се предузимањем мјера систематског праћења квалитета ваздуха, смањењем загађивања ваздуха загађујућим материјама испод прописаних граничних вриједности и предузимањем техничко-технолошких и других потребних мјера за смањење емисије, праћењем утицаја загађеног ваздуха на здравље људи и животну средину. Мјере заштите ваздуха обезбјеђују очување атмосфере у цијелости са свим њеним процесима и климатским обилежјима.

(2) Планирање заштите ваздуха, извори емисија, заштита ваздуха, надзор, учешће јавности и финансирање заштите ваздуха спроводи се у складу са посебним прописом који регулише заштиту ваздуха.

Члан 19.

(1) Очување биосфере обухвата заштиту организама, њихових заједница и станишта, укључујући и очување природних процеса и природне равнотеже унутар екосистема, уз обезбјеђивање њихове одрживости.

(2) Биолошка разноврсност и биолошки ресурси штите се и користе на начин који омогућава њихов опстанак, разноврсност, обнављање и унапређивање у случају нарушености.

(3) Заштита биолошке разноврсности и коришћење биолошких ресурса, врши се на основу овог закона и посебног прописа који регулише заштиту природе.

Члан 20.

(1) Просторним планом одређују се зоне изградње на одређеним локацијама зависно од степена оптерећења животне средине и сврхе изградње на одређеним локацијама.

(2) Обављање одређених дјелатности у појединим зонама гдје постоји заштитна удаљеност или подручје дозвољено је на начин утврђен посебним прописима којим је регулисан степен оптерећења животне средине у складу са природом оптерећивања животне средине и овим законом.

(3) Зелене површине, као и појас заштитних зона на територији јединица локалне самоуправе уређују се посебним прописима.

Члан 21.

(1) Управљање опасним супстанцама, односно заштита од органских и неорганских супстанци са опасним својствима, као и планирање, организовање и предузимање превентивних и санационих мјера врши се под условима и на начин којим се обезбјеђује смањење ризика по животну средину и здравље људи и пружање адекватног одговора на опасности по животну средину.

(2) Правно и физичко лице које управља опасним супстанцама или које примјењује технологије штетне по животну средину дужно је да предузима све потребне заштитне и безбједносне мјере којима се ризик од опасности по животну средину и здравље људи своди на најмању могућу мјеру, у складу са посебним прописима који регулишу ту област.

Члан 22.

(1) Заштита од штетног утицаја отпада по животну средину обухвата све врсте супстанци и производа, укључујући амбалажу и материјал за паковање тих супстанци, односно све врсте производа који се одлажу или за које се планира да ће бити одложени.

(2) Ималац отпада дужан је да предузима адекватне мјере за управљање отпадом и обезбједи основне мјере ради спречавања или смањења настајања, поновну употребу и рециклажу отпада, издвајање секундарних сировина и коришћење отпада као енергента, односно одлагање отпада.

(3) Посебним прописом уређују се планирање управљања отпадом, дозволе за управљање отпадом, надзор над управљањем отпадом, дјелатности и одговорности управљања отпадом, прекогранично кретање отпада и накнада штете.

Члан 23.

(1) Корисник извора буке може употребљавати изворе буке по прописаним условима, уз примјену прописаних мјера заштите којима се смањују емисије буке, односно употреба постројења, уређаја, машина, транспортних средстава и апарата који проузрокују буку.

(2) Заштита од вибрација спроводи се предузимањем мјера којима се спречава и отклања угрожавање животне средине од дејстава механичких, периодичних и појединачних потреса изазваних људском дјелатношћу и уређује се посебним прописима.

(3) Заштита од буке уређује се посебним прописом, који доноси министар.

Члан 24.

(1) Заштита од зрачења спроводи се примјеном система мјера којима се спречава угрожавање животне средине и здравље људи од дејстава зрачења која потичу из јонизујућих и нејонизујућих извора и отклањају последице емисија које извори зрачења емитују или могу да емитују.

(2) Правно и физичко лице може да производи и користи изворе јонизујућих и нејонизујућих зрачења под условима прописаним посебним прописима.

III - ИНФОРМИСАЊЕ И ЕДУКАЦИЈА У ОБЛАСТИ ЗАШТИТЕ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ

Члан 25.

(1) Надлежни органи, овлашћене и друге организације дужни су да редовно, благовремено и објективно обавјештавају јавност о стању животне средине, односно о појавима које се прате у оквиру мониторинга емисије и имисије, као и мјерама упозорења или развоју загађења која могу

представљати опасност за живот и здравље људи у складу са овим законом и другим прописима.

(2) Јавност има право приступа прописаним регистрама или евиденцијама које садрже информације и податке у складу са овим законом.

Члан 26.

Корисници животне средине дужни су да обављају мјерења оптерећивања и коришћења животне средине која су посљедица њихових дјелатности на начин утврђен овим законом, о чему воде евиденцију и омогућавају надлежним органима приступ тим подацима.

Члан 27.

(1) Обим и врста штете по животну средину, утврђени правоснажном одлуком надлежног органа управе или суда уписују се у јавне евиденције које се воде код Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове.

(2) На основу захтјева власника непокретности, правоснажном одлуком органа управе или суда утврђује се престанак или смањење степена загађености животне средине, а наведена одлука се по службеној дужности доставља органу из става 1. овог члана ради брисања извршеног уписа.

Члан 28.

(1) Министарство, у сарадњи са министарством надлежним за просвјету и културу и министарством надлежним за науку и технологију, израђује и поступа у складу са годишњим образовним плановима у области заштите животне средине којима се унапређује образовање и свијест јавности о заштити животне средине у наставном и ваннаставном програму.

(2) Образовни планови садрже:

- а) податке о приступу информацијама из области заштите животне средине,
- б) учествовање у одлучивању и остваривању права о питању заштите животне средине и
- в) образовне и промотивне активности, акције и програме са циљем јачања бриге и свијести о потреби заштите и одрживог управљања животном средином.

(3) Министарство у сарадњи са министарством надлежним за просвјету и културу и министарством надлежним за науку и технологију, обезбјеђује континуирану сарадњу, заједничке активности и подршку програмима и активностима, као и редовну обуку удружења и фондација.

Члан 29.

(1) Министарство, у сарадњи са министарством надлежним за науку и технологију, координише подршку и процјену научних истраживања и техничког развоја којим се омогућава истраживање стања животне средине.

(2) Студија усмјерена на истраживање стања животне средине и развоја заштите животне средине предмет је приоритетне подршке.

Члан 30.

Министарство сарађује са министарством надлежним за просвјету и културу, као и другим министарствима и осигурава стручну едукацију о животnoj средини и омогућава унапређивање знања на трајном основу.

Члан 31.

(1) Републички органи управе и органи јединица локалне самоуправе дужни су да извршавају обавезе из члана 30. овог закона посредством институција за образовање, у сарадњи са удружењима и фондацијама и другим стручним институцијама које промовишу здраву животну средину.

(2) Републички органи управе и органи јединица локалне самоуправе дужни су да пружају подршку образовним и научним институцијама, вјерским заједницама, стручним организацијама и удружењима да би могли дјелотворније спроводити своје образовне дјелатности.

Члан 32.

(1) Унапређивање сарадње и комуникације заинтересованих страна, те остваривање ширег друштвеног, научног и стручног основа за заштиту животне средине, врши Савјетодавно вијеће за заштиту животне средине (у даљем тексту: Вијеће), које је основала Влада, а у циљу пружања савјета Влади и министру надлежном за питања заштите животне средине. Вијеће има консултативну и савјетодавну улогу.

(2) Вијеће се састоји од девет чланова, и то:

- а) представника удружења и фондација за заштиту животне средине,
- б) представника организација и установа који заступају стручне и економске интересе и
- в) представника научних кругова именованих од председника Академије наука и умјетности Републике Српске.

(3) У сарадњи са надлежним министарством, Вијеће доноси пословник о свом раду и заузима ставове према програмима, плановима и другим питањима која се тичу заштите животне средине.

(4) Влада именује председавајућег Вијећа из реда чланова Вијећа на годину дана.

(5) Министар надлежан за заштиту животне средине је копредседавајући Вијећа.

(6) Организовање рада Вијећа координише надлежно Министарство.

IV - УЧЕШЋЕ ЈАВНОСТИ И ПРИСТУП ИНФОРМАЦИЈАМА КОЈЕ СЕ ОДНОСЕ НА ЖИВОТНУ СРЕДИНУ

Члан 33.

(1) Министарство, самостално или у сарадњи са удружењима и фондацијама, промовише заштиту животне средине и пружа информације о животној средини на транспарентан начин, коришћењем публикација у штампаној и електронској форми које су лако доступне јавности, као и коришћењем средстава јавног информисања.

(2) У случају непосредне опасности по људско здравље или животну средину, Министарство самостално или у сарадњи са удружењима и фондацијама све податке које посједује благовремено доставља заинтересованој јавности угрожених подручја ради предузимања мјера за спречавање или ублажавање штете која произлази из одређене опасности.

Члан 34.

Информација о животној средини у смислу овог закона је информација у писаној, визуелној, аудио, електронској или било којој другој материјалној форми о:

а) стању, заштити, одрживом коришћењу или унапређивању елемената животне средине, као што су ваздух, вода, земљиште, пејзаж, простор и природна подручја, биодиверзитету и његовим компонентама и међудјеловању ових елемената,

б) факторима као што су супстанце, енергија, бука и радијација, дјелатности и административне мјере, споразуми о заштити животне средине, планови и програми, који утичу или постоји вјероватноћа да ће утицати на елементе животне средине из тачке а) овог члана и анализа трошкова и корисних ефеката и друге економске анализе и претпоставке које се користе у одлучивању у животној средини и

в) стању здравља становништва и безбједности, животним условима, културним добрима и грађевинама, у мјери у којој су или би могли да буду под утицајем стања елемената животне средине или преко ових елемената под утицајем фактора, дјелатности или мјера наведених у тачки б) овог члана.

Члан 35.

Приступ јавности информацијама, учествовање у одлучивању и заштити права из области заштите животне сре-

дине имају сва физичка лица без обзира на држављанство, националност или мјесто пребивалишта и правна лица без обзира на сједиште.

Члан 36.

(1) Надлежни органи морају обезбиједити да информације о животnoj средини учине доступним јавности, као и копију документације која садржи такву информацију.

(2) Захтјев за приступ информацијама о животnoj средини мора бити у писаној форми. У захтјеву се не морају навести разлози због којих се тражи информација.

(3) Одговор на захтјев мора бити у писаној форми, осим у сљедећим случајевима:

а) ако је оправдано да орган управе достави тражене информације у другој форми, с тим да постоји обавеза органа да образложи разлог због којег се информација доставља у другој форми или

б) уколико је информација доступна јавности у другој форми.

(4) Информације о животnoj средини достављају се најкасније у року од 15 дана од дана подношења захтјева за приступ информацијама.

(5) Одговор о одбијању захтјева даје се у писаној форми у року од 15 дана од дана подношења захтјева за приступ информацијама.

Члан 37.

(1) Захтјев за приступ информацијама о животnoj средини одбија се уколико:

а) органи управе не посједују тражене информације о животnoj средини,

б) је захтјев очигледно неоснован или не садржи довољно података у вези са траженом информацијом и

в) се захтјев тиче материјала који је у фази припреме или се тиче унутрашње комуникације органа управе гдје је такво изузимање од давања информације предвиђено неким другим законом, узимајући у обзир нарушавање општег интереса давањем информације, или је информација већ достављена представницима удружења и фондација, заинтересованом становништву односног подручја и штампи због колективног јавног интереса. У том случају надлежни орган управе ће упутити подносиоца захтјева гдје може добити потребне информације.

(2) Захтјев за приступ информацијама о животnoj средини може бити одбијен уколико би давање информација имало штетан утицај на:

а) међународне односе, одбрану или општу безбједност,

б) ток поступка, право лица на праведно суђење и могућност органа управе да спроведе кривични или дисциплински поступак,

в) повјерљивост информација које се тичу трговине и индустрије и информације о емисијама које су битне за заштиту животне средине, уколико је то утврђено посебним прописом с циљем заштите економских интереса,

г) права интелектуалне својине,

д) повјерљивост личних података и/или документа који се односе на физичка лица у случају да та лица нису дала сагласност за откривање датих информација јавности, уколико је то утврђено законом,

ђ) интересе трећег лица које је обезбиједило тражене информације а да на то није било обавезно и уколико то лице не да сагласност за откривање датог материјала и

е) животну средину на коју се информације односе, као што су мјеста узгоја ријетких врста.

(3) Разлог за одбијање захтјева за приступ информацијама из става 2. овог члана мора бити образложен. Уколико орган управе не посједује тражене информације, дужан је да у најкраћем могућем року проследи захтјев органу управе који би могао имати тражене информације и о томе обавијести подносиоца захтјева.

Члан 38.

(1) Трошкове пружања информација сноси подносилац захтјева за приступ информацијама о животnoj средини.

(2) Трошкови из става 1. овог члана су стварни трошкови умножавања и трошкови које надлежни орган има у случајевима у којима мора да спроведе истраживање или неке друге активности на које није обавезан законом.

Члан 39.

(1) Надлежни органи ће осигурати учешће јавности у:

а) поступцима процјене утицаја пројеката на животну средину и

б) поступцима издавања еколошких дозвола.

(2) Надлежни органи ће примјенити одредбе овог члана и на одлуке о предложеним дјелатностима које нису наведене у ставу 1. овог члана које могу да имају значајан утицај на животну средину.

(3) Одредбе овог члана не примјењују се у случају доношења одлука о дјелатностима које служе одбрани Републике.

(4) Након покретања поступка из става 1. овог члана, заинтересована јавност ће бити обавијештена посредством средстава јавног информисања о:

а) предложеним дјелатностима и поднесеном захтјеву;

б) предвиђеном поступку, укључујући доступне информације о:

1) покретању поступка,

2) могућности за учешће јавности,

3) времену и мјесту јавне расправе ако је предвиђена,

4) надлежним органима од којих се могу добити битне информације и код којих јавност може извршити приступ битним информацијама,

5) надлежним органима или другом званичном органу којима се могу поднијети примједбе и питања као и временски рок за подношење примједба или питања,

б) стању животне средине и

7) чињеници да је дата дјелатност подложна ентитетском или прекограничном поступку процјене утицаја на животну средину.

(5) Заинтересована јавност ће бити обавијештена о времену поступка извођења доказа, као и о томе да се у року од 30 дана од дана покретања поступка могу поднијети докази и чињенице које су од утицаја на предложено дјелатност из става 1. овог члана.

Члан 40.

(1) Надлежни орган ће, на захтјев заинтересоване јавности, заинтересоване стране или органа омогућити бесплатан увид у све информације које су релевантне за доношење одлука из члана 39. овог закона.

(2) Увид се односи на:

а) опис локације, физичких и техничких карактеристика предложене активности укључујући процјену очекиваних емисија,

б) опис значајних утицаја предложене активности по животну средину,

в) опис мјера које су предвиђене за спречавање и/или смањење тих утицаја, укључујући емисије,

г) кратак нетехнички резиме наведених података,

д) приказ основних алтернативних рјешења проучених од подносиоца захтјева и

ђ) основне извјештаје и стручна мишљења која су припремили органи из члана 65. став 1. овог закона.

(3) Заинтересована јавност, заинтересована страна или орган могу, у року од 30 дана од дана увида у информације из става 2. овог члана, у писаној форми поднијети примједбе, сугестије или мишљења које ће надлежни орган размотрити приликом доношења одлуке.

(4) Надлежни орган може, у случају изузетно сложених питања, на захтјев заинтересоване јавности, заинтересоване стране или органа продужити рок из става 3. овог члана за највише 30 дана.

(5) Надлежни орган обавјештава јавност о донесеној одлуци, као и разлозима на којима се одлука заснива.

Члан 41.

Свако лице које сматра да његов захтјев за приступ информацијама није разматран, да је неосновано одбијен, да на њега није у потпуности или правилно одговорено има право покретања поступака за заштиту својих права.

Члан 42.

(1) Представници заинтересоване јавности, заинтересоване стране или органа који су учествовали у поступку одлучивања из члана 39. овог закона могу да користе правна средства против донесене одлуке.

(2) Представници заинтересоване јавности, заинтересоване стране или органа поред права учествовања у поступцима издавања дозвола и процјене утицаја на животну средину имају право, уколико се неко понаша супротно принципима заштите животне средине прописаним овим законом, покренути поступак заштите својих права пред надлежним органима.

V - ПЛАНИРАЊЕ И ЗАШТИТА ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ

Члан 43.

(1) У Републици Српској се доносе сљедећи плански документи о заштити животне средине:

а) Стратегија заштите животне средине (у даљем тексту: Стратегија) и

б) План заштите животне средине јединица локалне самоуправе (у даљем тексту: локални план).

(2) Стратегија дугорочно одређује и усмјерава циљеве управљања животном средином на начелима одрживог развоја у складу са укупним привредним, друштвеним, социјалним и културним развојем на подручју Републике.

(3) Стратегија садржи основе за усмјеравање и усклађивање привредних, техничких, научних, образовних, организационих и других мјера, те мјера спровођења међународних обавеза ради заштите животне средине.

(4) Локални план мора бити усклађен са Стратегијом.

(5) Стратегију спроводе надлежни републички органи управе и организације, а локалне планове спроводе надлежни органи јединице локалне самоуправе, на начин и под условима прописаним законом и прописима донесеним на основу закона.

(6) Сви плански документи заштите животне средине доносе се на период од шест година.

Члан 44.

(1) Стратегија нарочито садржи:

а) податке о стању животне средине по појединим елементима животне средине, те оцјену стања животне средине,

б) начела и мјере за одређивање циљева и приоритета,

в) приказ врста и извора притисака на животну средину,

г) основне циљеве и смјернице за cjеловито управљање животном средином,

д) основне циљеве и мјере за спровођење заштите животне средине у cjелини, по елементима животне средине и просторним cjелинама, те приоритетне мјере заштите,

ђ) преглед просторних cjелина на којима је потребно спровести санацију угрожене животне средине и основне услове за њено спровођење,

е) основне смјернице за управљање ризицима, спречавање и надзирање опасности од несрећа великих размјера,

ж) основ осигурања најповољнијих техничких, производних и привредних мјера управљања животном средином,

з) краткорочне и дугорочне мјере за спречавање и ограничавање загађења животне средине и редослијед њиховог остваривања с роком извршавања,

и) основ мониторинга животне средине у складу са обавезама преузетим међудржавним уговором,

ј) изворе и процјену потребних средстава за спровођење мјера заштите животне средине,

к) анализу трошкова и користи за спровођење мјера заштите животне средине,

л) основ равномјерног привредног развоја и ефикасне заштите животне средине,

љ) основ усмјеравања и унапређивања образовања на подручју заштите животне средине,

м) основ усмјеравања научноистраживачког рада на подручју заштите животне средине,

н) поступак провјере остварења циљева, смјерница и мјера заштите животне средине и

њ) друге потребне податке.

(2) Стратегија, осим података из става 1. овог члана, може да садржи и стратешка документа о заштити ваздуха и природе, управљања отпадом и другим саставним елементима животне средине и утицајима на животну средину, који се доносе на основу посебних закона.

(3) Стратегију припрема Министарство у сарадњи са другим надлежним министарствима.

(4) Стратегију доноси Народна скупштина Републике Српске на приједлог Владе.

Члан 45.

(1) Реализација Стратегије остварује се акционим планом за реализацију стратегије, који доноси Влада.

(2) Акциони план садржи:

а) мјере и активности,

б) начин спровођења мјера,

в) редослијед остваривања мјера,

г) рок извршавања,

д) носиоце спровођења и

ђ) пројекте и процјену средстава за спровођење плана са назначеним изворима финансирања.

Члан 46.

(1) Надлежни орган јединице локалне самоуправе дужан је да припреми и донесе локалне планове у складу са Стратегијом.

(2) Локални план садржи дугорочне мјере и активности заштите животне средине, који су од интереса и у надлежности јединице локалне самоуправе.

(3) Локални план садржи:

а) податке о стању животне средине по појединим елементима животне средине, те оцјену стања животне средине,

б) мјере за предвиђање, спречавање и ограничавање загађења животне средине,

в) субјекте који су дужни да спроводе мјере и овлашћења у вези са спровођењем мјера заштите животне средине,

г) смјернице и мјере за очување и унапређивање заштите животне средине,

д) мониторинг животне средине и оцјену потребе успостављања мреже за додатни мониторинг животне средине,

ђ) начин спровођења интервентних мјера у ванредним случајевима загађења животне средине,

е) рокове за предузимање појединих мјера,

ж) изворе финансирања за спровођење појединих мјера и процјену потребних средстава и

з) друге потребне податке.

Члан 47.

(1) За потребе остваривања циљева Стратегије и акционог плана, те због cjеловитог увида у стање животне средине,

дине, израђује се извјештај о стању животне средине сваке двије године.

(2) Извјештај из става 1. овога члана садржи:

- а) податке о стању животне средине у Републици,
- б) податке о утицају појединих дјелатности на животну средину,
- в) податке о неповољним утицајима на животну средину,
- г) стање притисака на животну средину,
- д) оцјену спроведених мјера и њихову ефикасност,
- ђ) преглед остваривања циљева Стратегије,
- е) оцјену о коришћењу финансијских средстава за заштиту животне средине,
- ж) процјену потребе израде нових или измјене и допуне постојећих докумената и
- з) друге важне податке за заштиту животне средине.

(3) Извјештај из става 1. овог члана Влада подноси Народној скупштини Републике Српске.

(4) Ради остваривања локалних планова скупштина јединице локалне самоуправе, на приједлог одјељења надлежног за заштиту животне средине, донијела је извјештај о стању животне средине за подручје јединице локалне самоуправе, сваке двије године.

(5) На основу поднесених извјештаја надлежне скупштине могу измијенити или допунити одговарајућа планска документа.

VI - СТРАТЕШКА ПРОЦЈЕНА УТИЦАЈА НА ЖИВОТНУ СРЕДИНУ

Члан 48.

(1) Стратешка процјена утицаја на животну средину (у даљем тексту: стратешка процјена) врши се за планове, програме и основе (у даљем тексту: планови и програми) у области просторног и урбанистичког планирања или коришћења земљишта, пољопривреде, шумарства, рибарства, ловства, енергетике, индустрије, саобраћаја, управљања отпадом, управљања водама, телекомуникација, туризма, очувања природних станишта и биљног и животињског свијета, којима се успоставља оквир за одобравање будућих развојних пројеката одређених прописима којима се уређује процјена утицаја на животну средину.

(2) За планове и програме којима је предвиђено коришћење мањих површина на локалном нивоу или у случају мањих измјена планова и програма које не захтијевају прописани поступак усвајања, као и за планове и програме који нису наведени у ставу 1. овог члана, одлуку којом се утврђује обавеза спровођења стратешке процјене доноси орган надлежан за припрему плана и програма уколико, према критеријумима прописаним посебним прописом, утврди да постоји могућност значајних утицаја на животну средину.

(3) Критеријуме на основу којих се одлучује о спровођењу стратешке процјене за планове и програме из става 2. овог члана министар утврђује посебним прописом.

Члан 49.

Обавеза прописана чланом 48. овог закона не односи се на планове и програме намијењене безбједности Републике, на планове ублажавања и отклањања посљедица елементарних непогода и на финансијске и буџетске планове.

Члан 50.

(1) Стратешке процјене које се израђују за планове и програме на различитим нивоима морају бити међусобно усклађене и усклађене са процјенама утицаја пројеката на животну средину, као и плановима и програмима заштите животне средине.

(2) Основ стратешке процјене чини план или програм којим се утврђује оквир за развој одређеног сектора, односно његове карактеристике, циљеви и просторни обухват.

Члан 51.

Стратешка процјена спроводи се у следећим фазама:

- а) фаза припремних радњи, која обухвата:
 - 1) одлучивање о изради стратешке процјене,
 - 2) избор носиоца израде извјештаја о стратешкој процјени и
 - 3) учешће заинтересованих органа и организација;
- б) фаза припреме извјештаја о стратешкој процјени;
- в) фаза консултација, која обухвата:
 - 1) учешће заинтересованих органа и организација,
 - 2) учешће јавности,
 - 3) консултације са заинтересованим органима, организацијама и јавности другог ентитета, односно Брчко Дистрикта, или друге земље, уколико извршење плана и програма може имати утицај на животну средину другог ентитета, Брчко Дистрикта или друге земље,
 - 4) извјештај о резултатима учешћа заинтересованих органа и организација и јавности и
 - г) фаза оцјене извјештаја о стратешкој процјени, која подразумијева издавање мишљења Министарства о извјештају о стратешкој процјени, које узима у обзир резултате консултација са органима и организацијама, те са јавности и посебно консултације вођене са представницима другог ентитета, Брчко Дистрикта или друге државе.

Члан 52.

(1) Одлуку о изради стратешке процјене, за планове и програме из члана 48. став 1. овог закона, доноси орган надлежан за припрему плана и програма по претходно прибављеном мишљењу органа надлежног за послове заштите животне средине и других заинтересованих органа и организација и јавности.

(2) Одлука којом се утврђује обавеза спровођења стратешке процјене, за планове и програме из члана 48. став 2. овог закона садржи:

- а) разлоге за вршење стратешке процјене према критеријумима из прописа из члана 48. став 3. овог закона,
- б) резиме питања и проблема који се односе на животну средину у плану и програму који ће бити разматрани у оквиру стратешке процјене,
- в) разлоге за изостављање појединих питања и проблема који се односе на животну средину у плану и програму из стратешке процјене,
- г) елементе извјештаја о стратешкој процјени,
- д) избор и обавезе носиоца израде извјештаја о стратешкој процјени,
- ђ) начин учешћа заинтересованих органа и организација и јавности у поступку израде и разматрања извјештаја о стратешкој процјени и
- е) друге податке од значаја за израду стратешке процјене.

(3) Одлука којом се одлучује да спровођење стратешке процјене није обавезно, садржи:

- а) податке о врсти плана и програма и разлозима због којих се не израђује стратешка процјена,
- б) критеријуме на основу којих је оцијењено да не постоји могућност значајнијих утицаја на животну средину и
- в) друге релевантне податке на основу којих је одлучено да се не приступи изради извјештаја о стратешкој процјени.

(4) Одлуке из ст. 1. и 2. овог члана чине саставни дио одлуке о припреми плана и програма.

Члан 53.

(1) Орган надлежан за припрему плана и програма одлучује о избору носиоца израде извјештаја о стратешкој процјени, по поступку утврђеном прописом о јавним набавкама.

(2) Носилац израде извјештаја о стратешкој процјени може бити само овлашћено правно лице које испуњава услове за обављање дјелатности из области заштите животне средине утврђене прописом из члана 67. став 3. овог закона.

(3) Министар доноси пропис којим се утврђује садржај извјештаја о стратешкој процјени.

Члан 54.

(1) Орган надлежан за припрему плана и програма доставља заинтересованим органима и организацијама на мишљење извјештај о стратешкој процјени из члана 53. овог закона.

(2) Заинтересовани органи и организације дужни су да доставе мишљење у року од 30 дана од дана пријема извјештаја и пратеће документације.

(3) Ако се мишљење не достави у року из става 2. овог члана, сматра се да нема примједба на достављени извјештај о стратешкој процјени.

Члан 55.

(1) Орган надлежан за припрему плана и програма обезбјеђује учешће јавности у поступку разматрања извјештаја о стратешкој процјени прије достављања извјештаја Министарству на мишљење.

(2) Орган надлежан за припрему плана и програма на адекватан начин обавјештава јавност о начину и роковима за вршење увида у садржај извјештаја и о начину и роковима за достављање мишљења, као и о времену и мјесту одржавања јавне расправе у складу са прописом којим се уређује поступак доношења плана и програма.

(3) Јавност разматра извјештај у оквиру излагања плана и програма на јавном увиду и одржавању јавне расправе, ако законом није другачије одређено.

(4) Орган надлежан за припрему плана и програма, у року од 30 дана од дана завршетка јавне расправе, израђује извјештај о учешћу заинтересованих органа и организација и јавности.

(5) Извјештај из става 4. овог члана садржи образложење о свим прихваћеним или неприхваћеним мишљењима.

Члан 56.

(1) Орган надлежан за припрему плана и програма ће, у случају да реализација плана и програма може имати значајан утицај на животну средину другог ентитета, Брчко Дистрикта или друге државе или ако други ентитет, Брчко Дистрикт или друга држава чија животна средина може бити значајно угрожена то затражи, обезбиједити да у поступку учешћа заинтересованих органа и организација и јавности, у што краћем року, а најкасније када буде информисана јавност у Републици, други ентитет, Брчко Дистрикт или друга држава, добије на мишљење сљедеће информације:

а) опис плана и програма заједно са свим доступним информацијама о њиховим могућим утицајима,

б) о природи одлуке која може бити донесена и

в) о року у којем и начину на који други ентитет, Брчко Дистрикт или друга држава може да саопшти своје мишљење или своју намјеру да не учествује у поступку консултација.

(2) Резултате консултација и прибављеног мишљења заинтересованих органа и организација и јавности другог ентитета, Брчко Дистрикта или друге државе Министарство узима у обзир приликом давања мишљења о извјештају о стратешкој процјени и о томе сачињава посебан дио образложења мишљења.

Члан 57.

Министарство у року од 30 дана од пријема извјештаја о стратешкој процјени и извјештаја о спроведеним консултацијама, у складу са чл. 54. до 56. овог закона, даје мишљење, узимајући у обзир интересе заштите, очувања и унапређивања животне средине, а нарочито:

а) степен утицаја спровођења плана на животну средину, цијенећи сваки могући појединачни утицај, као и кумулативни утицај на подручју које је обухваћено планом и програмом,

б) мјере и активности које се планирају предузети да би се негативан утицај реализације плана и програма умањило или избјегао,

в) извјештај о спроведеним консултацијама са надлежним органима и организацијама и јавности,

г) извјештај о спроведеним консултацијама са надлежним органима и организацијама и јавности другог ентитета, Брчко Дистрикта и друге државе и

д) начин на који се предвиђа праћење утицаја на животну средину реализације плана и програма, те мјере које ће се предузети ако при реализацији планова и програма буде уочен већи негативан утицај на животну средину него што је то предвиђено или очекивано.

Члан 58.

Прије усвајања плана и програма орган надлежан за припрему плана и програма узима у обзир мишљење Министарства у складу са којим усклађује план и програм са интересима заштите, очувања и унапређивања животне средине.

Члан 59.

(1) Мишљење о извјештају о стратешкој процјени, извјештај о стратешкој процјени, извјештај о резултатима учешћа заинтересованих органа и организација и јавности биће саставни дио документационог основа плана и програма.

(2) Орган надлежан за припрему плана и програма обезбјеђује доступност података из става 1. овог члана посебно усвајања плана и програма под условима одређеним законом.

VII - ПРОЦЈЕНА УТИЦАЈА НА ЖИВОТНУ СРЕДИНУ

Члан 60.

Процјена утицаја на животну средину подразумијева идентификацију, утврђивање, анализу и оцјену директних и индиректних утицаја пројекта с обзиром на сљедеће елементе и факторе:

а) људе, биљни и животињски свијет,

б) земљиште, воду, ваздух, климу и пејзаж,

в) материјална добра и културно наслеђе и

г) међудјеловање фактора наведених у т. а) до в) овог члана.

Члан 61.

(1) За пројекте који могу имати значајан утицај на животну средину с обзиром на њихову природу, величину или локацију мора се спровести процјена утицаја на животну средину и прибавити рјешење о одобравању студије утицаја на животну средину (у даљем тексту: рјешење о одобравању студије) у складу са овим законом.

(2) Процјена утицаја на животну средину (у даљем тексту: процјена утицаја) спроводи се у двије фазе:

а) у поступку претходне процјене утицаја, у којем се одлучује о:

1) обавези спровођења процјене утицаја,

2) обиму процјене утицаја, ако је спровођење процјене утицаја обавезно и

б) у поступку процјене утицаја на животну средину.

(3) Локацијске услове за пројекте који могу имати значајан утицај на животну средину издаје орган управе надлежан за грађење, по претходно прибављеном рјешењу о утврђивању обавезе спровођења процјене утицаја и обиму процјене утицаја, ако је њено спровођење обавезно.

(4) Одобрење за грађење за пројекте који могу имати значајан утицај на животну средину издаје орган управе надлежан за грађење, по претходно прибављеним рјешењима о одобравању студије или еколошкој дозволи.

Члан 62.

(1) Рјешење о утврђивању обавезе спровођења процјене утицаја и обиму процјене утицаја и рјешење о одобравању студије за поједине пројекте по поступку одређеном овим законом доноси министар.

(2) На питања поступка која нису уређена овим законом примјењује се пропис којим је регулисан општи управни поступак.

Члан 63.

(1) Министар доноси пропис којим се одређују:

а) пројекти за које се обавезно спроводи процјена утицаја и

б) пројекти за које о обавези спровођења процјене утицаја одлучује Министарство на основу критеријума у појединим случајевима о обавези спровођења процјене утицаја и о обиму процјене утицаја.

(2) Осим пројеката утврђених прописом из става 1. овог члана, процјена утицаја на животну средину потребна је и за:

а) значајне промјене на пројектима из става 1. овог члана,

б) пројекте из става 1. овог члана чији раст производње, употреба енергије, коришћење воде, коришћење простора, емисије или производња отпада у задњих десет година прелази 25% и

в) престанак рада постројења и рушење објеката из става 1. овог члана.

Члан 64.

(1) Поступак за претходну процјену утицаја на животну средину покреће се захтјевом који носилац пројекта подноси Министарству (у даљем тексту: захтјев за претходну процјену утицаја).

(2) Уз захтјев за претходну процјену утицаја прилажу се следећи подаци:

а) опис пројекта, укључујући податке о његовој локацији, намјени и величини,

б) опис могућих утицаја пројекта на животну средину у току његове изградње или извођења и у току његовог рада или експлоатације,

в) опис предвиђених мјера за спречавање, смањивање или уклањање штетних утицаја пројекта на животну средину,

г) кратак преглед опција које је носилац пројекта разматрао и навођење разлога за изабрано рјешење, с обзиром на утицаје на животну средину,

д) извод из планског акта,

ђ) информације о могућим тешкоћама на које је наишао носилац пројекта при прикупљању података и

е) нетехнички резиме информација из става 2. овог члана.

(3) Описи из става 2. овог члана дају се стручним техничким језиком, са текстуалним, нумеричким и графичким подацима, а резиме описа нетехничким језиком, на начин који је погодан за информисање надлежних органа, организација и јавности.

(4) Министарство може захтијевати од носиоца пројекта додатне информације о пројекту, којим се утврђује статус странке у поступку, које су му потребне за доношење одлуке о обавези спровођења и обиму процјене утицаја у складу са критеријумима из члана 63. став 1. овог закона.

(5) Рјешење о утврђивању обавезе спровођења процјене утицаја и обиму процјене утицаја из члана 66. овог закона подносилац захтјева за издавање локацијских услова за пројекте из члана 63. став 1. овог закона доставља надлежном органу уз захтјев за издавање локацијских услова.

Члан 65.

(1) У поступку разматрања и одлучивања о захтјеву за претходну процјену утицаја Министарство је обавезно да

достави копију захтјева и обезбједи увид у приложена документа ради прибављања мишљења следећим субјектима:

а) органу управе надлежном за послове грађења у јединици локалне самоуправе на чијем подручју би се пројекат изводио, у случајевима када је Министарство надлежно за издавање локацијских услова;

б) органима управе и организацијама надлежним за заштиту елемената животне средине, који извођењем пројекта могу бити изложени његовом значајном утицају, и то:

1) органима надлежним за заштиту природе,

2) органима надлежним за заштиту културно-историјског и природног наслеђа,

3) органима надлежним за пољопривреду, шумарство, водопривреду,

4) органима надлежним за заштиту здравља,

5) другим заинтересованим органима и

в) органу надлежном за заштиту животне средине другог ентитета и Брчко Дистрикта, ако је ријеч о пројекту са значајним утицајем на животну средину другог ентитета или Брчко Дистрикта или друге државе, у складу са чл. 75. до 79. овог закона.

(2) Субјекти из става 1. овог члана дају мишљење Министарству у року од 30 дана од дана пријема копије захтјева у писаној форми у вези са захтјевом и о приложеној документацији, посебно о обиму процјене утицаја и садржају студије у вези са утицајем на елементе животне средине за чију заштиту су надлежни, уколико сматрају да је спровођење процјене утицаја потребно.

Члан 66.

(1) О захтјеву за претходну процјену утицаја Министарство одлучује рјешењем, којим утврђује обавезу подносиоца захтјева да спроведе процјену утицаја пројекта и прибави студију о процјени утицаја на животну средину (у даљем тексту: студија утицаја) и одређује оквирни обим и садржај студије или утврђује да спровођење процјене утицаја и прибављање студије није обавезно.

(2) Обим и садржај студије утицаја одређује се према специфичним карактеристикама појединог пројекта у складу са прописом из члана 68. став 1. овог закона и критеријумима одређеним у посебном пропису из члана 63. став 1. овог закона, узимајући у обзир и одредбе члана 75. став 1. и члана 79. овог закона.

(3) Приликом доношења рјешења о обавези спровођења процјене утицаја и обиму процјене утицаја Министарство је дужно да размотри и узме у обзир благовремено примљена мишљења из члана 65. став 2. овог закона.

(4) Рјешење из става 3. овог члана доноси се у року од 60 дана од дана пријема захтјева.

(5) Министарство у року од 15 дана од дана уручења рјешења о обавези спровођења процјене утицаја и обиму процјене утицаја носиоцу пројекта доставља рјешење субјектима из члана 65. став 1. овог закона и поставља га на интернет-страницу Министарства или Владе у периоду од 30 дана.

Члан 67.

(1) У року од шест мјесеци од добијања рјешења из члана 66. став 1. носилац пројекта је обавезан да поднесе захтјев за израду студије овлашћеном правном лицу из става 2. овог члана за дјелатности одређене локацијским условима и рјешењем о утврђивању обавезе спровођења процјене утицаја и прибављања студије утицаја.

(2) Студију утицаја израђује овлашћено правно лице које испуњава услове за обављање дјелатности из области заштите животне средине.

(3) Министар посебним прописом утврђује услове за обављање дјелатности из става 2. овог члана.

(4) Министарства и други органи и организације са надлежностима и одговорностима или јавним овлашћењима

ма у области заштите животне средине морају носиоцу пројекта омогућити приступ подацима који су му потребни за израду студије утицаја, ако са њима располажу.

Члан 68.

(1) Министар доноси пропис којим се утврђује садржај студије утицаја на животну средину.

(2) Поред садржаја утврђених у пропису из става 1. овог члана, студија утицаја по потреби може да садржи и посебан дио, у којем се даје кратак преглед примљених мишљења заинтересованих органа у складу са чланом 65. овог закона и образложење да ли и на који начин су примљена мишљења била узета у обзир приликом израде студије утицаја.

(3) Студија утицаја садржи посебни дио који се односи на могући утицај пројекта на животну средину другог ентитета или Брчко Дистрикта или прекогранични утицај у складу са чланом 75. став 1, односно чланом 79. овог закона.

Члан 69.

(1) Носилац пројекта доставља студију утицаја у два примјерка у писаној форми и четири примјерка у електронској форми Министарству, уз захтјев за доношење рјешења о одобравању студије утицаја, у року од 30 дана од дана пријема студије од овлашћеног правног лица.

(2) По пријему захтјева из става 1. овог члана, Министарство је обавезно да у року од 15 дана достави копију захтјева за одобравање студије утицаја субјектима из члана 65. став 1. овог закона који у року од 30 дана дају мишљење у писаној форми о захтјеву и студији утицаја, посебно о садржају студије утицаја.

(3) У року од 15 дана од дана подношења захтјева за одобравање студије утицаја Министарству, носилац пројекта обавезан је да обавијести јавност и заинтересовану јавност о поднесеном захтјеву за одобравање студије утицаја обавјештењем у једном од дневних листова у Републици доступним на територији локалне заједнице у којој се пројекат планира.

(4) Обавјештење из става 3. овог члана садржи сљедеће информације:

- а) основне информације о захтјеву,
- б) резиме садржаја и закључке студије утицаја,
- в) вријеме и мјесто на којем се обезбјеђује бесплатан увид јавности у захтјев и студију утицаја,
- г) предвиђено вријеме и мјесто одржавања јавне расправе о студији утицаја,
- д) рок за подношење писаних мишљења о захтјеву и студији утицаја,
- ђ) адреса на коју се могу доставити мишљења из тачке д) овог члана и
- е) чињенице да је ријеч о пројекту са могућим утицајем на животну средину другог ентитета или Брчко Дистрикта.

(5) Носилац пројекта дужан је да обезбиједи заинтересованој јавности бесплатан увид у захтјев за одобравање студије утицаја и студију утицаја у јединици локалне самоуправе у којој се налази локација датог пројекта од дана објављивања обавјештења из става 3. овог члана до истека рока за давање примједба и мишљења из члана 70. став 5. овог закона.

(6) Носилац пројекта обавезан је да организује јавну расправу у јединици локалне самоуправе у којој се налази локација датог пројекта, најкасније у року од 60 дана од дана подношења захтјева за одобравање студије утицаја Министарству.

(7) Позив на јавну расправу мора бити објављен најмање 15 дана прије одржавања јавне расправе.

Члан 70.

(1) Носилац пројекта организује јавну расправу о студији утицаја у јединици локалне самоуправе у којој се налази локација датог пројекта.

(2) У јавној расправи обавезно учествује представник Министарства, који и води јавну расправу.

(3) Стручњаци и представници заинтересованих јединица локалне самоуправе присуствују јавној расправи и дају мишљење, а сва остала лица која присуствују јавној расправи дају примједбе на начин који одреди представник надлежног органа.

(4) Носилац пројекта припрема и доставља Министарству записник са јавне расправе у року од осам дана након њеног одржавања.

(5) Заинтересована јавност може у року од 30 дана од дана одржавања јавне расправе поднијети носиоцу пројекта примједбе и мишљење у вези са захтјевом и студијом утицаја, у писаној форми.

Члан 71.

(1) Након истека рока из члана 70. став 5. овог закона носилац пројекта обавезан је да у наредних 15 дана достави Министарству примљене примједбе у вези са захтјевом и студијом утицаја и свој прелиминарни стручни став према примљеним примједбама.

(2) Министарство у року од 15 дана просљеђује носиоцу пројекта своју оцјену о примљеним примједбама заинтересоване јавности, о прелиминарном стручном ставу носioca пројекта и свој став према примљеним примједбама заинтересованих органа, те по потреби налаже носиоцу пројекта да изврши измјене и допуне студије утицаја.

(3) Министарство одређује носиоцу пројекта рок који не може бити дужи од 30 дана да поднесе допуњену студију, укључујући и посебни дио студије утицаја из члана 68. став 2. овог закона.

Члан 72.

(1) Министарство повјерава ревизију студије утицаја овлашћеном правном лицу које испуњава услове за обављање дјелатности из области заштите животне средине (у даљем тексту: ревидент).

(2) Ревизијом студије утицаја провјерава се стручни квалитет студије утицаја, а посебно:

а) усклађеност обима и садржаја студије утицаја са рјешењем из члана 66. овог закона, законским и подзаконским актима из области заштите животне средине, техничким нормативима и стандардима који се односе на активност планирану пројектом и са републичким стратешким планом заштите животне средине и програмима заштите животне средине јединица локалне самоуправе на чијем подручју би се пројекат изводио, ако су та документа донесена,

б) извори и тачност података који су наведени у студији утицаја,

в) стручна основаност описа, анализа и оцјена закључака и ставова датих у студији утицаја о постојећем стању животне средине, могућим утицајима на животну средину, мјерама за уклањање, смањење или спречавање штетних утицаја на животну средину и друго и

г) постојање, обим и квалитет посебног дијела студије утицаја из члана 68. став 2. овог закона.

(3) Носилац израде студије не може вршити ревизију из става 1. овог члана, као и сљедећа лица:

а) подносилац захтјева,

б) лица која код подносиоца захтјева раде по основу радног односа или уговора,

в) лица која код овлашћеног правног лица које је израдио студију раде по основу радног односа или уговора и

г) брачни другови, крвни сродници до четвртог степена сродства и сродници по тазбини до другог степена сродства лица наведених у т. а) до в) овог става.

(4) Ревидент подноси Министарству извјештај о ревизији, који садржи стручну оцјену студије утицаја, евентуалне примједбе на квалитет и потпуност студије и упутства за уклањање тих недостатака.

(5) Извјештај о ревизији Министарство доставља носиоцу пројекта.

(6) Носилац пројекта обавезан је да достави Министарству студију утицаја у коначном облику у складу са примједбама и упутствима из извјештаја о ревизији, у року који одреди министарство, али не дужем од 15 дана.

Члан 73.

(1) Рјешење о одобравању студије доноси Министарство у року од 60 дана од дана пријема студије утицаја у коначном облику из члана 72. став 6. овог закона.

(2) Рјешењем о одобравању студије утврђује се посебно:

а) да је студија утицаја израђена у складу са овим законом,

б) да је носилац пројекта обавезан да предузме мјере за заштиту животне средине које су утврђене у студији утицаја и

в) да се студија утицаја сматра саставним дијелом рјешења о одобравању студије.

(3) У образложењу рјешења о одобравању студије наводи се да ли су и које су примједбе заинтересованих органа и заинтересоване јавности узете у обзир, прибављене на основу члана 70. став 5. овог закона, као и примједбе другог ентитета, Брчко Дистрикта или друге државе, прибављене на основу члана 69. став 2, члана 76. став 5. и члана 79. овог закона.

(4) Рјешење о одбијању студије издаје се уколико се утврди да:

а) би пројекат могао изазвати значајан негативан утицај на животну средину, односно да би пројекат могао у знатној мјери угрозити животну средину,

б) пројекат није у складу са планом заштите животне средине на међуентитетском и ентитетском нивоу или

в) пројекат није у складу са међународним обавезама Босне и Херцеговине о питању заштите животне средине.

(5) Рјешење о одобравању студије престаје да важи ако носилац пројекта не прибави одобрење за грађење или еколошку дозволу, односно другу одлуку у складу са посебним прописима у року од двије године од дана пријема рјешења.

(6) Важење рјешења о одобравању студије може се посебним рјешењем, по захтјеву носиоца пројекта, продужити још за годину дана, и то из разлога неуажурности органа за доношење одлука из става 5. овог члана и ако се нису промијенили услови према којима је издато рјешење.

(7) Министарство у року од 15 дана од дана уручења рјешења о одобравању студије носиоцу пројекта доставља рјешење субјектима из члана 65. став 1. овог закона и поставља га на интернет-страницу Министарства или Владе у периоду од 30 дана.

Члан 74.

Трошкове обавјештавања и омогућавања учешћа јавности у поступцима процјене утицаја и трошкове ревизије студије утицаја сноси носилац пројекта.

Члан 75.

(1) Када Министарство оцијени да пројекат може имати значајан утицај на животну средину другог ентитета или Брчко Дистрикта, или по њиховом захтјеву, одредиће рјешењем из члана 66. овог закона обавезу израде посебног дијела студије о могућим утицајима на животну средину другог ентитета или Брчко Дистрикта.

(2) Када пројекат може имати значајан утицај на животну средину другог ентитета или Брчко Дистрикта, носилац пројекта о томе обавјештава Министарство.

Члан 76.

(1) Када Министарство у поступку претходне процјене установи да је ријеч о пројекту са могућим утицајем на животну средину другог ентитета или Брчко Дистрикта, доставиће надлежном органу другог ентитета, односно Брчко Дистрикта обавјештење, које садржи:

а) опис пројекта са доступним информацијама о могућем утицају на животну средину другог ентитета, односно Брчко Дистрикта,

б) информацију да Министарство води поступак претходне процјене утицаја пројекта и да ће донијети рјешење о обавези спровођења процјене утицаја, као и о обиму процјене, ако је њено спровођење обавезно и

в) рок у којем се други ентитет, односно Брчко Дистрикт може изјаснити да ли су му потребне додатне информације ради достављања мишљења у поступку претходне процјене, односно и у евентуалном поступку издавања еколошке дозволе.

(2) У случају из става 1. тачка в) овог члана Министарство ће надлежном органу другог ентитета, односно Брчко Дистрикта прослиједити:

а) захтјев за претходну процјену утицаја и приложена документа у поступку претходне процјене утицаја или

б) захтјев за издавање рјешења о одобрењу студије и студију утицаја, те обавјештење о времену и мјесту одржавања јавне расправе у поступку издавања рјешења о одобравању студије.

(3) У поступцима из става 2. овог члана, Министарство ће надлежном органу другог ентитета или Брчко Дистрикта оставити рок за достављање мишљења.

(4) Рок из става 3. овог члана не рачуна се у рок за издавање рјешења о обавези спровођења процјене утицаја и обиму процјене утицаја, као ни у рок за издавање рјешења о одобравању студије, а мишљења о захтјеву за претходну процјену утицаја и приложеним документима која је доставио надлежни орган другог ентитета или Брчко Дистрикта, у складу са ставом 3. овог члана, Министарство ће размотрити приликом доношења рјешења из члана 66. овог закона.

(5) Мишљења о захтјеву за издавање рјешења о одобравању студије и о студији утицаја које је доставио надлежни орган другог ентитета или Брчко Дистрикта, у складу са ставом 3. овог члана, Министарство ће размотрити приликом одобравања студије утицаја и издавања рјешења о одобравању студије.

(6) У поступку издавања рјешења о одобравању студије Министарство ће омогућити учешће у јавној расправи представника из другог ентитета или Брчко Дистрикта на које пројекат може имати утицај, као и представника надлежног органа другог ентитета или Брчко Дистрикта.

(7) Рјешење из члана 66. овог закона и рјешење о одобравању студије за пројекте са могућим утицајем на животну средину другог ентитета или Брчко Дистрикта доставља се надлежном органу другог ентитета или Брчко Дистрикта.

Члан 77.

(1) Уколико би пројекат који се планира или изводи у другом ентитету или Брчко Дистрикту могао имати значајан утицај на животну средину у Републици, Министарство ће доставити надлежном органу другог ентитета или Брчко Дистрикта захтјев за достављање потребних информација и докумената у вези са тим пројектом.

(2) Министарство, након прикупљених информација и докумената из става 1. овог члана доставља мишљење о утицајима пројекта на животну средину Републике и предузима све неопходне мјере да би се обезбиједило да заинтересовани органи и јавност могу учествовати у процјени утицаја тог пројекта на животну средину Републике.

(3) Министарство ће обезбиједити да надлежни орган другог ентитета или Брчко Дистрикта размотри мишљења заинтересованих органа и јавности из става 2. овог члана.

Члан 78.

Уколико ентитети и Брчко Дистрикт утврде детаљније дефинисан поступак за пројекте који могу имати утицај на ентитете или Брчко Дистрикт, Министарство ће у тим поступцима примјењивати одредбе тог поступка.

Члан 79.

Уколико пројекти могу имати прекогранични утицај на другу државу, Министарство ће поступати у смислу одреба чл. 75. до 78. овог закона, када за то постоји обавеза на

основу међународних уговора или споразума, начела реци-прочитета или званичних политичких договора.

VIII - ИЗДАВАЊЕ ЕКОЛОШКИХ ДОЗВОЛА И СПРЕЧАВАЊЕ НЕСРЕЋА ВЕЛИКИХ РАЗМЈЕРА

Члан 80.

(1) Еколошком дозволом налажу се мјере за спречавање или, када то није изводљиво, смањење емисија у ваздух, воду и земљиште и спречавање стварања отпада, да би се остварио висок ниво заштите животне средине као цјелине.

(2) Еколошка дозвола се не издаје за истраживачке активности, развојне активности или тестирање нових производа и процеса.

Члан 81.

(1) Министар доноси пропис којим утврђује постројења која могу бити изграђена и пуштена у рад само уколико имају еколошку дозволу.

(2) За постројења за која је потребна еколошка дозвола или на која се односе одредбе у вези са контролом опасности од несрећа великих размјера надлежни су сљедећи органи:

а) Министарство:

1) за велика и средња постројења изнад прагова који су утврђени прописом из става 1. овог члана,

2) за постројења која су наведена у пропису из става 1. овог члана у оквиру одредаба о спречавању несрећа великих размјера и

б) локални орган управе надлежан за заштиту животне средине за мања постројења, односно постројења која су испод прагова утврђених прописом из става 1. овог члана.

Члан 82.

(1) Еколошка дозвола може да обухвати два или више постројења којима управља једно одговорно лице на истој локацији, с тим да та еколошка дозвола садржи мјере којима се осигурава да свако појединачно постројење испуњава услове прописане овим законом.

(2) Уколико једно одговорно лице посједује двије или више еколошких дозвола за више одвојених постројења на истој локацији, надлежни орган за издавање еколошке дозволе (у даљем тексту: орган надлежан за издавање еколошке дозволе) може замијенити постојеће еколошке дозволе у поступку редовне или ванредне ревизије обједињеном еколошком дозволом.

(3) Обједињена еколошка дозвола ће се односити на иста постројења и у њој ће бити назначени исти услови који су важили за постојеће дозволе.

(4) Орган надлежан за издавање еколошке дозволе ће замијенити постојеће дозволе са обједињеном еколошком дозволом по службеној дужности само уколико је сам надлежан за сва постројења или по захтјеву одговорног лица таквих постројења.

Члан 83.

(1) Одговорно лице постројења дужно је да допринесе постизању стандарда квалитета животне средине, минимизира прекогранично загађење и заштити ефикасно животну средину као цјелину.

(2) Постројења морају бити изграђена и да раде тако да:

а) се предузму све одговарајуће превентивне мјере тако да се спријечи загађење и да се не проузрокује значајније загађење,

б) се примјењују најбоље расположиве технике,

в) избјегавају продукцију отпада,

г) уколико долази до стварања отпада, количина ће се свести на најмању могућу мјеру или ће се вршити рециклажа или уколико то није технички или економски изводљиво, отпад се одлаже а да се при том избјегава или смањује било какав негативан утицај на животну средину,

д) се енергија и природни ресурси ефикасно користе,

ђ) предузму неопходне мјере за спречавање несрећа и ограничавање њихових посљедица и

е) предузму неопходне мјере након престанка рада постројења да би се избјегао било какав ризик од загађења и да би се локација на којој се постројење налази вратила у задовољавајуће стање.

(3) Услове из става 2. овог члана одговорно лице мора да испуни током изградње, рада и престанка рада постројења.

(4) Обавеза испуњавања услова из става 2. овог члана за постројења за које није потребно прибављање еколошке дозволе и постројења која нису наведена у подзаконском акту из члана 81. став 1. овог закона утврђује се урбанистичко-техничким условима, који чине саставни дио локацијских услова.

Члан 84.

(1) Стандарди квалитета животне средине постижу се примјеном најбољих расположивих техника да би се негативни утицаји погона и постројења или активности спријечили или свели на најмању могућу мјеру, а посебно:

а) успостављањем граничних вриједности емисија за загађујуће материје,

б) примјеном техничких стандарда заштите животне средине за одређени производ, погон, постројење или уређај, опрему и производни поступак који могу проузроковати ризик или опасност по животну средину и

в) одређивањем захтјева за мјерење и мониторинг.

(2) Најбоље расположиве технике утврђују се као техничка упутства за активности која се израђују и ажурирају имајући у виду развој референтних докумената за најбоље расположиве технике.

(3) Министар доноси пропис којим се дефинишу активности за које се утврђују најбоље расположиве технике, однос са референтним документима за најбоље расположиве технике и примјена других докумената о најбољим расположивим техникама, критеријумима за одређивање најбољих расположивих техника, садржају техничких упутстава о најбољим расположивим техникама и доношење одлука и начину рада радних група за израду и ажурирање техничких упутстава о најбољим расположивим техникама.

(4) Техничка упутства припремају радне групе за најбоље расположиве технике чије чланове именује министар.

(5) Све информације о развоју техничких упутстава доступне су јавности.

Члан 85.

(1) Захтјев за издавање еколошке дозволе одговорно лице подноси надлежном органу заједно са доказима, који садрже:

а) податке о постројењу, одговорном лицу и локацији на којој се постројење налази,

б) опис постројења и активности,

в) опис основних и помоћних сировина, осталих супстанци и енергије која се користи или коју производи постројење,

г) опис извора емисија из постројења,

д) опис стања локације на којој се налази постројење,

ђ) опис природе и количине предвиђених емисија из постројења у све дијелове животне средине (ваздух, вода, земљиште), као и идентификацију значајних утицаја на животну средину,

е) опис предложених мјера, технологија и других техника за спречавање или, уколико то није могуће, смањење емисија из постројења,

ж) мјере планиране за мониторинг емисија у животну средину,

з) опис осталих мјера ради усклађивања са основним обавезама одговорног лица, посебно мјера након затварања постројења,

и) опис мјера планираних за праћење емисија у животну средину,

ј) опис алтернативних рјешења у односу на предложене локације и технологију и

к) план управљања отпадом.

(2) Докази за издавање еколошке дозволе садрже нетехнички резиме података наведених у ставу 1. овог члана.

(3) Доказе из става 1. овог члана припремају овлашћена правна лица која испуњавају услове за обављање дјелатности из области заштите животне средине.

(4) Докази уз захтјев за издавање еколошке дозволе подносе се у два штампана и оригинално потписана примјерка и у једном електронском примјерку.

Члан 86.

У случају када се за ново постројење или значајну промјену постојећег постројења спроводи процјена утицаја на животну средину, све релевантне информације прикупљене у поступку процјене утицаја прилажу се уз захтјев за издавање еколошке дозволе.

Члан 87.

(1) Орган надлежан за издавање еколошке дозволе разматра поднесени захтјев и, ако захтјев не садржи прописане податке и/или документацију, затражиће од подносиоца да у року од 30 дана од дана достављања захтјева достави податке, документацију или информације које недостају.

(2) Ако подносилац захтјева не достави тражене податке, документацију и/или информације у одређеном року, орган надлежан за издавање еколошке дозволе ће без одгађања донијети закључак о одбацивању захтјева.

Члан 88.

(1) Министарство обавјештава јавност и заинтересовану јавност о садржају захтјева за издавање еколошке дозволе у једном од дневних листова у Републици, о трошку подносиоца захтјева.

(2) Јединица локалне самоуправе обавјештава јавност и заинтересовану јавност о садржају захтјева из става 1. овог члана путем огласне плоче.

(3) Јединица локалне самоуправе на чијој територији се налази локација постројења, у својим просторијама, ставља на бесплатан увид заинтересованој јавности захтјев за еколошку дозволу из ст. 1. и 2. овог члана и приложену документацију, од дана објављивања обавјештења из става 1. овог члана, до истека рока из става 4. овог члана.

(4) Заинтересована јавност може у року 30 дана од дана објављивања обавјештења из става 1. овог члана поднијети надлежном органу мишљење о захтјеву и приложеној документацији, у писаној форми.

Члан 89.

(1) Орган надлежан за издавање еколошке дозволе доноси рјешење о издавању еколошке дозволе и њеном садржају на основу захтјева одговорног лица, приложене документације, као и прибављеног мишљења јединице локалне самоуправе и заинтересоване јавности, у року од 60 дана од дана пријема уредног захтјева за издавање еколошке дозволе.

(2) На питања поступка која нису уређена овим законом примјењује се пропис којим је регулисан општи управни поступак.

Члан 90.

(1) Еколошка дозвола садржи основне обавезе одговорног лица и мјере прописане законима чије одредбе се односе на дато постројење.

(2) Еколошка дозвола обавезно садржи:

а) граничне вриједности емисија за загађујуће материје засноване на важећим прописима или најбољим расположивим техникама,

б) мјере за заштиту земљишта, ваздуха, воде, биљног и животињског свијета,

в) мјере за управљање отпадом које производи постројење,

г) услове за праћење емисија уз одређивање методологије и учесталости мјерења,

д) мјере за довођење на минимум прекограничног загађења и

ђ) мјере за услове живота у ванредним ситуацијама.

(3) Рјешење о еколошкој дозволи доставља се надлежној инспекцији, а ако је за њено издавање надлежно Министарство, и јединици локалне самоуправе, у року од 15 дана од дана доношења рјешења.

(4) Министарство обавјештава заинтересовану јавност о донесеном рјешењу о еколошкој дозволи у једном од дневних листова у Републици, о трошку подносиоца захтјева и на својој интернет-страници.

(5) Јединица локалне самоуправе обавјештава заинтересовану јавност о донесеном рјешењу о еколошкој дозволи путем огласне плоче и на својој интернет-страници.

(6) Обавјештење из ст. 4. и 5. објављује се у року од осам дана од дана уручења рјешења о еколошкој дозволи подносиоцу захтјева и садржи:

а) садржај одлуке и

б) основне разлоге на којима је одлука заснована.

(7) Еколошка дозвола издаје се на период од пет година.

Члан 91.

(1) Орган надлежан за издавање еколошке дозволе ће одбити захтјев за издавање еколошке дозволе, ако:

а) предметно постројење не испуњава прописане услове,

б) на основу података и документације приложених уз захтјев нису испуњени услови за примјену прописаних стандарда квалитета животне средине и

в) прилози уз захтјев садрже нетачне податке који су од утицаја на издавање еколошке дозволе.

(2) Рјешење о одбијању захтјева за издавање еколошке дозволе орган надлежан за издавање еколошке дозволе доставља одговорном лицу и о томе обавјештава надлежну инспекцију и јединицу локалне самоуправе у року од 15 дана од дана доношења рјешења.

Члан 92.

(1) Одговорно лице постројења које представља извор емисија дужно је да обавља мониторинг емисија, обезбјеђује метеоролошка мјерења за велике индустријске комплексе или објекте од посебног интереса за Републику, учествује у трошковима мјерења емисија у зони утицаја по потреби и прати и друге утицаје своје активности на стање животне средине.

(2) Учесталост мониторинга одређује орган надлежан за издавање еколошке дозволе у еколошкој дозволи, у складу са релевантним законским и подзаконским актима.

(3) Учесталост мониторинга за постројења за која се издаје еколошка дозвола орган надлежан за издавање еколошке дозволе одређује и на основу најбољих расположивих техника.

(4) О резултатима мониторинга одговорно лице обавјештава орган надлежан за издавање еколошке дозволе и орган надлежан за вршење инспекцијског надзора на начин одређен еколошком дозволом.

(5) Мониторинг обавља овлашћено правно лице које испуњава услове за обављање дјелатности из области заштите животне средине.

Члан 93.

(1) Када стандард квалитета животне средине захтјева строже мјере у односу на оне које су утврђене посебним прописима, којима су регулисане граничне вриједности емисија, у еколошку дозволу се уноси додатне или строже мјере да би се постигао стандард квалитета животне средине.

(2) Када стандард квалитета животне средине захтијева строже мјере у односу на оне које су оствариве коришћењем најбољих расположивих техника, у еколошку дозволу се укључују додатне или строже мјере да би се постигао стандард квалитета животне средине.

Члан 94.

(1) Орган надлежан за издавање еколошке дозволе врши сваких пет година ревизију и обнављање издате еколошке дозволе и обнавља дозволу, мијењајући по потреби услове из дозволе.

(2) Одговорно лице постројења дужно је да надлежном органу достави све информације потребне у сврху ревизије услова из еколошке дозволе, што првенствено укључује резултате мониторинга и друге податке.

(3) О извршеној редовној ревизији и обнављању еколошке дозволе јавност се обавјештава посредством интернет-странице надлежног органа на којој се објављује обновљена дозвола.

(4) Обновљена дозвола из става 3. овог члана доставља се надлежној инспекцији и јединици локалне самоуправе у року од 15 дана од дана доношења.

(5) Министар доноси пропис којим се утврђује поступак ревизије и обнављања еколошких дозвола.

Члан 95.

(1) Орган надлежан за издавање еколошке дозволе врши ванредну ревизију и ажурирање дозволе, уколико:

а) је загађење које ствара дато постројење толико значајно да постојеће граничне вриједности емисије прописане у дозволи морају бити размотрене или нове вриједности морају бити унесене у дозволу,

б) безбједност одвијања рада и активности захтијева коришћење других техника и

в) када је то потребно да би се осигурала усклађеност са новим или ревидираним стандардом квалитета животне средине.

(2) Лице које живи на подручју на којем рад постројења може имати негативан утицај може покренути иницијативу пред надлежним органом за издавање еколошке дозволе за измјену еколошке дозволе.

(3) О извршеној ванредној ревизији јавност се обавјештава посредством интернет-странице надлежног органа на којој се објављује обновљена дозвола.

(4) Обновљена дозвола из става 3. овог члана доставља се одговорном лицу постројења, надлежној инспекцији и јединици локалне самоуправе у року од 15 дана од дана доношења.

Члан 96.

(1) Уколико одговорно лице постројења, током трајања важења издате еколошке дозволе планира промјену природе или функционисања постројења или проширење постројења које може утицати на животну средину, дужно је да о томе обавјести орган надлежан за издавање еколошке дозволе писаном обавијешћу.

(2) Обавјештење из става 1. овог члана садржи податке о постојећем и планираном дијелу постројења, а ови подаци ће укључивати објашњења и друга пропратна документа који су важни за утврђивање.

(3) Орган надлежан за издавање еколошке дозволе ће прегледати обавјештење и одлучити да ли је предложена промјена значајна.

(4) Уколико су потребни додатни подаци да би се одредило да ли је промјена значајна, орган надлежан за издавање еколошке дозволе ће затражити од одговорног лица да их достави.

(5) Орган надлежан за издавање еколошке дозволе ће одлучити о томе да ли је предложена промјена значајна у року од 30 дана од дана добијања потребних података.

(6) Уколико је промјена идентификована као значајна, орган надлежан за издавање еколошке дозволе ће о томе

обавијестити одговорно лице и позвати га да поднесе нови захтјев за издавање еколошке дозволе који ће садржавати податке о постојећем и планираном дијелу постројења.

(7) Поступак издавања еколошке дозволе из става 6. овог члана врши се у складу са одредбама овог закона којим је прописан поступак издавања еколошке дозволе.

(8) Уколико орган надлежан за издавање еколошке дозволе одлучи позитивно, издаће се еколошка дозвола за цијело постројење.

Члан 97.

(1) Када постројење које посједује еколошку дозволу оконча рад, одговорно лице тог постројења дужно је да о томе обавијести надлежни орган за издавање еколошке дозволе у писаној форми.

(2) Одговорно лице или стечајни управник у случају стечаја информира орган надлежан за издавање еколошке дозволе у писаној форми о испуњавању обавеза из еколошке дозволе које се односе на мјере које су предузете након што је постројење престало да ради ако је покренут поступак ликвидације или стечаја.

(3) Након што орган надлежан за издавање еколошке дозволе утврди да су обавезе из ст. 1. и 2. овог члана извршене, издаје рјешење о престанку важења еколошке дозволе.

Члан 98.

(1) Еколошка дозвола престаје да важи ако:

а) истекне рок на који је издата,

б) одговорно лице то захтијева,

в) се утврди да одговорно лице није обавијестило орган надлежан за издавање еколошке дозволе о значајним промјенама на постројењу,

г) надлежни орган по службеној дужности или на иницијативу инспекцијских и других државних органа, организација и грађана утврди да нису испуњени услови утврђени еколошком дозволом,

д) одговорно лице нема техничких и финансијских средстава за задовољавајуће испуњавање својих обавеза утврђених дозволом,

ђ) се утврди да је одговорно лице у захтјеву за издавање еколошке дозволе поднијело нетачне податке или фалсификовало документа од значаја за издавање еколошке дозволе,

е) постројење за које се издаје еколошка дозвола не ради дуже од четири године,

ж) одговорно лице не врши мониторинг и не доставља податке у року назначеном у еколошкој дозволи,

з) одговорно лице не доставља податке Регистру испуштања и преноса загађујућих материја,

и) одговорно лице не достави надлежном органу документа која су тражена у процесу редовне и ванредне ревизије еколошке дозволе,

ј) одговорно лице не поступи по захтјеву инспектора надлежног за заштиту животне средине према записнику инспектора о извршеном инспекцијском надзору и

к) је покренут стечајни поступак, а активности не настави неко други.

(2) Услови из става 1. овог члана могу бити утврђени и током редовне, односно ванредне ревизије постројења за које је издата еколошка дозвола.

(3) Уколико орган надлежан за издавање еколошке дозволе утврди постојање неког од услова из става 1. овог члана, покреће поступак за престанак важења дозволе и о томе обавјештава одговорно лице у року од 15 дана од покретања поступка.

(4) Против рјешења о престанку важења еколошке дозволе одговорно лице може уложити жалбу Министарству или покренути управни спор код надлежног суда.

(5) Подношење жалбе или покретање управног спора не одгађа извршење рјешења.

(6) Рјешењем о престанку важења дозволе утврђују се обавезне мјере бриге о постројењу и локацији после престанка активности да би се избјегао ризик по животну средину, здравље људи и материјална добра.

Члан 99.

(1) Уколико рад неког постројења може да изазове значајне негативне посљедице на подручју друге државе или ентитета или Брчко Дистрикта, или уколико друга држава или ентитет или Брчко Дистрикт тако захтијевају, захтјев за издавање еколошке дозволе биће достављен посредством надлежног органа друге државе, ентитета или Брчко Дистрикта, у исто вријеме када постане доступан јавности у Републици Српској.

(2) Уколико у поступку издавања еколошке дозволе који се спроводи у другој држави или ентитету или Брчко Дистрикту Министарство прими доказе о томе да постројење може имати негативан утицај на животну средину на подручју Републике, Министарство ће информисати становништво које живи на том подручју и пружити могућност да изнесу своје мишљење.

(3) Детаљне информације у вези са прекограничним утицајем рада постројења на другу државу могу бити одређене у билатералним споразумима склопљеним са другим државама.

(4) У сарадњи са другим ентитетом или Брчко Дистриктом могу се детаљније утврдити поступци који се тичу пројеката који могу имати међуентитетске прекограничне утицаје, односно утицаје на Брчко Дистрикт.

Члан 100.

Одредбе члана 99. овог закона не примјењују се уколико је спроведен поступак у складу са чл. 75. до 79. овог закона.

Члан 101.

(1) Надлежни орган за издавање еколошких дозвола доставља и води Регистар издатих еколошких дозвола.

(2) Јединица локалне самоуправе доставља Министарству годишњи извјештај о издатим дозволама за мања постројења која угрожавају или могу угрозити животну средину.

(3) Министар доноси пропис којим се утврђује садржај и начин вођења Регистра.

Члан 102.

(1) Министарство води Регистар испуштања и преноса загађујућих материја.

(2) Одговорно лице постројења за које је издата еколошка дозвола дужно је да доставља извјештај надлежном органу о испуштањима и преносима загађујућих материја ван локације постројења.

(3) Министар доноси пропис о садржају, структури регистра, обавези извјештавања од постројења и форми извјештавања, осигурању и оцјени квалитета података, повјерљивости података, учешћу јавности приликом измена регистра и обавези извјештавања према преузетим међународним обавезама.

(4) Министар доноси пропис о начину вођења регистра из става 1. овог члана.

Члан 103.

(1) Одговорно лице постројења које може изазвати несреће великих размјера дужно је да предузме све потребне мјере за спречавање несрећа великих размјера и ограничи њихов утицај на човјека и животну средину.

(2) Одговорно лице из става 1. овог члана дужно је, на захтјев Министарства, у сваком тренутку, а посебно за потребе инспекцијског надзора и контроле, доказати да је предузело све мјере за спречавање несрећа великих размјера.

(3) Постројења на које се односе одредбе о контроли опасности од несрећа великих размјера утврђују се у пропису из члана 81. став 1. овог закона.

Члан 104.

(1) Одговорно лице постројења које може изазвати несреће великих размјера дужно је да Министарству достави обавјештење са сљедећим подацима:

а) име одговорног лица и лица које управља опасним супстанцама и пуну адресу погона,

б) регистровано мјесто пословања одговорног лица са пуном адресом,

в) информације за утврђивање присуства опасних супстанци или категорија супстанци у постројењу,

г) количину и физички облик опасних супстанци у постројењу,

д) дјелатност или предложену дјелатност постројења и складишног простора и

ђ) непосредном окружењу постројења или елементима који могу проузроковати већу несрећу или погоршати њене посљедице.

(2) Обавјештење из става 1. овог члана доставља се Министарству уз захтјев за издавање еколошке дозволе.

(3) У случају значајног повећања у количини или значајне промјене у природи или физичком облику присутне опасне супстанце или сваке промјене поступка у којем се употребљава опасна супстанца, промјене постројења или уређаја која би могла знатно утицати на опасност од великих размјера или трајног затварања постројења, одговорно лице одмах обавјештава Министарство о промјени стања.

Члан 105.

(1) Одговорно лице постројења које може изазвати несреће великих размјера дужно је да сачини план спречавања несрећа великих размјера посредством овлашћене институције (у даљем тексту: План) и да осигура правилно спровођење Плана.

(2) План мора осигурати да се одговарајућим средствима, структурама и системом управљања гарантује висок ниво заштите људи и животне средине.

(3) План за постројења из става 1. овог члана, укључујући и складишта, доставља се надлежној инспекцији и Министарству уз захтјев за издавање еколошке дозволе.

Члан 106.

(1) На основу обавјештења одговорног лица из члана 104. став 1. овог закона и Извјештаја о безбједности из члана 107. став 1. овог закона, Министарство утврђује постројења или групе постројења у којима вјероватноћа и могућност настанка великих несрећа или могућност посљедица од великих несрећа може бити већа ради локације и близине таквих постројења, као и количине њихових опасних супстанци.

(2) Када се постројења или групе постројења из става 1. овог члана, укључујући и складишта идентификују, Министарство мора обезбиједити размјену информација, тако да таква постројења или групе постројења могу бринути о природи и обиму укупне опасности од веће несреће у својим плановима, системима безбједности, извјештајима о безбједности и унутрашњим плановима интервенције.

(3) Постројења или групе постројења из става 1. овог члана сарађују на обавјештавању јавности и прибављању података за припрему спољашњих планова, односно планова за хитне случајеве изван постројења.

Члан 107.

(1) Одговорно лице постројења које може изазвати несреће великих размјера дужно је да припреми Извјештај о безбједности, из којег се види:

а) да је систем безбједности за спровођење Плана почео да се спроводи,

б) да су утврђене опасности од великих несрећа и да су предузете потребне мјере за спречавање таквих несрећа и ограничавање њихових посљедица за људе и животну средину,

в) да су одговарајућа безбједност и поузданост укључене у пројектовање, изградњу, рад и одржавање сваког постројења, складишног простора, опреме и инфраструктуре за њихов рад, који су повезани са опасностима од настанка великих несрећа у постројењу,

г) да су направљени унутрашњи планови интервенције и пружене информације које омогућавају израду спољашњег плана интервенције за предузимање потребних мјера у случају веће несреће и

д) да је Министарству осигурано довољно информација за одлучивање о локацији нових дјелатности или изградњи око постојећих постројења са ажурираним пописом опасних супстанци које се налазе у постројењу.

(2) Извјештај из става 1. овог члана или извјештаји припремљени у складу са другим прописима, а који се односе на сигурност рада постројења, могу се спојити у један извјештај о безбједности у смислу овог члана, ради економичности поступка, под условом да се поштују захтјеви из овог члана.

(3) Извјештај о безбједности доставља се Министарству заједно са захтјевом за издавање еколошке дозволе и мора бити доступан јавности.

(4) Изузетно од става 3. овог члана, јавности неће бити доступни дијелови извјештаја о безбједности који садрже индустријске, комерцијалне или личне податке, податке јавне безбједности или одбране и у таквим случајевима одговорно лице уз захтјев за издавање еколошке дозволе доставља измијењен извјештај у којем та питања нису укључена.

(5) Извјештај о безбједности се разматра у оквиру поступка за издавање еколошке дозволе за предметно постројење.

(6) У случају периодичних прегледа или мијењања, Извјештај о безбједности се доставља, без одгађања Министарству, које у року од 30 дана доставља одговорном лицу и надлежној инспекцији закључке разматрања Извјештаја о безбједности.

(7) Извјештај о безбједности се периодично прегледа сваких пет година, а по потреби мијења и раније, на иницијативу одговорног лица или на захтјев Министарства када је то оправдано ради нових чињеница или узимања у обзир нових техника о питањима безбједности.

Члан 108.

(1) За постројење које може изазвати несреће великих размјера, одговорно лице припрема план унутрашњих интервенција за мјера које је потребно предузети унутар постројења и доставља надлежним органима за поступање у ванредним ситуацијама потребне информације за израду спољашњих планова интервенције, и то прије почетка рада постројења.

(2) План из става 1. овог члана одговорно лице израђује с циљем:

а) контролисања несрећа тако да се њихове посљедице сведу на најмању могућу мјеру и да се ограничи штетан утицај по човјека, животну средину и имовину,

б) примјене мјера које су неопходне за заштиту човјека и животне средине од утицаја несрећа великих размјера,

в) преноса неопходних информација јавности, надлежним службама и органима који се налазе у датом подручју и

г) осигурања успостављања првобитног стања и чишћења животне средине након несрећа великих размјера.

(3) Одговорно лице осигурава да се унутрашњи планови за хитне случајеве унутар постројења сачињавају у сарадњи са запосленим радницима у постројењу, укључујући и релевантне дугорочне извођаче радова, а да се при сачињавању, ажурирању или мијењању спољашњих планова за хитне интервенције консултују са јавношћу и цивилном заштитом.

(4) Одговорно лице примјењује без одлагања унутрашње и спољашње планове интервенције у случају несрећа великих размјера или у случају појаве неконтролисане незгоде која би могла довести до веће или значајне несреће.

(5) Одговорно лице дужно је да провјери и, уколико је неопходно, измијени унутрашњи односно спољашњи план интервенције, узимајући у обзир промјене до којих је дошло у раду постројења, плановима интервенције или у новим технолошким сазнањима, у периоду од три године од израде планова из става 1. овог члана и о томе обавијести орган надлежан за издавање еколошке дозволе и надлежној инспекцији.

Члан 109.

(1) Циљеви спречавања несрећа великих размјера и ограничавања њихових посљедица узимају се у обзир при изради докумената просторног уређења и доношењу одлука у складу са законом који регулише просторно уређење, посебно приликом одређивања локација за нова постројења, укључујући складишта, измјени на постојећим постројењима, укључујући складишта, и новим грађевинама (попут саобраћајница, јавних мјеста и стамбених подручја) у близини насеља.

(2) Приликом израде унутрашњих и спољашњих планова интервенције мора се водити рачуна о удаљености између постројења, укључујући складишта, зона становања, јавних површина и објеката, заштићених културно-историјских и природних добара, као и подручја посебне природне осјетљивости или интереса.

(3) У постројењима која могу изазвати несреће великих размјера, укључујући складишта, одговорно лице постројења и Министарство морају бринути о потреби примјене додатних техничких мјера да не би дошло до повећања ризика по људе или животну средину.

Члан 110.

(1) Одговорно лице постројења које може изазвати несреће великих размјера дужно је да обавијести Министарство и орган надлежан за инспекцијски надзор о несрећи великих размјера и одмах достави податке о:

а) околностима несреће,

б) присутним опасним супстанцама,

в) расположивим подацима за процјену утицаја несреће на људе и животну средину,

г) предузетим мјерама у случају нежељеног догађаја и

д) предузетим мјерама за ублажавање посљедица несреће и спречавања појаве нових несрећа.

(2) Уколико даља истрага открије додатне чињенице, одговорно лице је дужно да их достави Министарству и надлежној инспекцији, те да предузме све мјере за уклањање посљедица несреће.

(3) На основу обавјештења о несрећама, орган надлежан за издавање еколошке дозволе дужан је да води евиденцију и врши измјене у регистру постројења, као и да води регистар несрећа великих размјера које су пријављене.

IX - СИСТЕМ ЕКО-ОЗНАЧАВАЊА, УПРАВЉАЊА И КОНТРОЛЕ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ

Члан 111.

(1) Систем додјеле еко-ознака успоставља се ради подстицања израде, производње, маркетинга и употребе производа са смањеним утицајем на животну средину у односу на укупан период трајања тог производа, те ради боље информисаности потрошача о утицају производа на животну средину.

(2) Утицаји на животну средину утврђују се на основу испитивања међусобног дјеловања производа са животном средином, укључујући и коришћење енергије и природних ресурса, у односу на укупан животни циклус производа.

(3) Систем додјеле еко-ознака мора бити у складу са здравственим и безбједносним условима и условима за заштиту животне средине.

(4) Еко-ознака је амблем који се одређује у складу са прописом из става 5. овог члана и додјељује се производима и услугама.

(5) Министар прописује систем и поступак додјеле еко-ознака, органе надлежне за управљање системом еко-ознака, од избора група производа и њиховог еколошког критеријума до додјеле еко-ознаке и закључивања уговора који се односи на услове за употребу ознаке, на начин који омогућава добровољно учешће правних и физичких лица чији производи и услуге задовољавају захтјеве овог система.

Члан 112.

(1) Еко-ознака се може додијелити производима доступним у Републици Српској, који су у складу са основним условима за заштиту животне средине и критеријумом еко-ознака успостављеног према групи производа.

(2) Да би била уврштена у ову врсту означавања, група производа мора испуњавати сљедеће услове:

а) да је заступљена у знатној мјери у продаји и промету на тржишту,

б) да укључује, у току једне фазе или више фаза укупног животног циклуса производа, важан утицај на животну средину на глобалном или регионалном плану,

в) да представља значајну могућност утицаја на животну средину у смислу побољшања животне средине путем избора потрошача и даје подстицај произвођачима, или онима који пружају услуге, да утврде конкурентне предности нудећи производе који одговарају систему еко-ознака и

г) да се знатан дио продајне количине производа те групе налази у продаји за крајњу потрошњу и употребу.

(3) Еко-ознаке се не могу стављати на супстанце или препарате који су означени као веома токсични и опасни по животну средину или који су канцерогени, токсични за репродукцију или су мутагени, нити на производе који се израђују у процесима за које постоји вјероватноћа да су изразито опасни по људско здравље или животну средину или да њихова уобичајена примјена може бити опасна за потрошача.

(4) Додјела еко-ознака за храну, пиће, фармацеутске или медицинске производе уређена је посебним прописом.

Члан 113.

(1) Министарство, у складу са подзаконским актом из члана 111. став 5. овог закона управља системом додјеле еко-ознака од избора група производа и њиховог еколошког критеријума до додјеле еко-ознаке и закључивања уговора који се односи на услове за употребу ознаке.

(2) Избор група производа и еколошки критеријуми тих група утврђују се након консултација са представницима интересних група из области индустрије, трговине, потрошачких организација и организација за питање заштите животне средине.

(3) Интересне групе саме бирају своје представнике зависно од групе производа о којима је ријеч.

Члан 114.

(1) Еко-ознака додјељује се на основу добровољних захтјева поднесених од произвођача, увозника, снабдјевача услугама и трговаца.

(2) Одлуку о додјели еко-ознаке доноси Министарство након провјере да ли су испоштовани услови еколошког критеријума за те групе производа.

(3) Еко-ознака додјељује се на период од три године.

(4) Министарство закључује уговор са подносиоцем захтјева за еко-ознаку, којим се утврђују услови коришћења ознаке и повлачење овлашћења за коришћење еко-ознаке.

(5) Таксе за обраду захтјева и коришћење ознаке уређује се посебним прописом.

(6) Еко-ознака се не може користити, нити се може позивати на еко-ознаку при рекламирању док се не изврши додјела ознаке, а након додјеле се може користити само за ону врсту производа за коју је додијељена.

Члан 115.

(1) Правна и физичка лица у Републици могу добровољно учествовати у систему управљања заштитом живот-

не средине (EMAS), који је на нивоу Европске уније основан са циљем оцјене и побољшања дјеловања правних и физичких лица на животну средину и пружања одговарајућих информација јавности и заинтересованим странама.

(2) Циљ система из става 1. овог члана је промовисање континуираних побољшања у дјеловању организација на животну средину:

а) успостављањем и спровођењем система управљања од организација,

б) систематичном, објективном и периодичном оцјеном дјеловања система управљања животном средином,

в) прикупљањем информација о унапређивању у области заштите животне средине,

г) пружањем информација о дјеловању на животну средину, те омогућавањем размјене информација са јавношћу и заинтересованим странама и

д) активним учествовањем запослених у организацији на успостављању и спровођењу система управљања животном средином.

X - ФИНАНСИРАЊЕ ЗАШТИТЕ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ И ЕКОНОМСКИ ИНСТРУМЕНТИ

Члан 116.

(1) Средства за финансирање заштите животне средине обезбјеђују се у буџету Републике, буџету јединице локалне самоуправе, Фонду за заштиту животне средине и енергетску ефикасност Републике Српске (у даљем тексту: Фонд), те из других извора у складу са законом.

(2) Други извори средстава из става 1. овог члана су донације, кредити, средства међународне помоћи, средства страних пројеката, програма и улагања намијењених за заштиту животне средине и друга средства прописана посебним законом.

(3) Средства за финансирање заштите животне средине користе се за очување, заштиту и унапређивање стања животне средине.

Члан 117.

У складу са прописом којим се уређује финансирање и заштита животне средине, Фонд прикупља и дистрибуира финансијска средства за заштиту животне средине на подручју Републике која се користе нарочито за сљедеће намјене:

а) подршка у остваривању задатака који произлазе из обавеза и одговорности према међународној заједници из области заштите животне средине,

б) сузбијање штете по животну средину у случају када се не може примијенити одговорност за извршавање штете одређеном лицу,

в) трошкови спречавања или отклањања штете по животну средину која захтијева непосредну интервенцију,

г) подршка мјерама у циљу заштите животне средине, нарочито у области развоја и финансирања информативног система, образовања и ширења информација, истраживања и активности јавности које се односе на заштиту животне средине и

д) очување заштићених природних подручја.

XI - ГРАЂАНСКА ОДГОВОРНОСТ ЗА ШТЕТУ НАНЕСЕНУ ЖИВОТНОЈ СРЕДИНИ

Члан 118.

(1) Правно и физичко лице дужно је да у обављању своје активности осигура заштиту животне средине, и то:

а) примјеном и спровођењем прописа о заштити животне средине,

б) одрживим коришћењем природних ресурса, добара и енергије,

в) увођењем енергетски ефикаснијих технологија и коришћењем обновљивих природних ресурса,

г) употребом производа, процеса, технологија и праксе који мање угрожавају животну средину,

д) предузимањем мјера превенције или отклањања последица угрожавања и штете по животну средину,

ђ) вођењем евиденције о потрошњи сировина и енергије, испуштању загађујућих материја и енергије, класификацији, карактеристикама и количинама отпада,

е) контролом активности и рада постројења који могу представљати ризик или проузроковати опасност по животну средину и здравље људи и

ж) другим мјерама у складу са законом.

(2) Мјере заштите животне средине из става 1. овог члана правно и физичко лице обавља самостално или преко овлашћеног правног лица.

Члан 119.

(1) Загађивач који проузрокује загађење животне средине одговара за насталу штету по начелу објективне одговорности.

(2) За загађивање животне средине одговорно је и правно и физичко лице које је незаконитим или неправилним дјеловањем омогућило или допустило загађивање животне средине.

Члан 120.

(1) Загађивач који својим чињењем или нечињењем проузрокује загађивање животне средине дужан је да без одгађања предузме неопходне мјере ради смањења штете у животnoj средини или уклањања даљих ризика, опасности или санације штете у животnoj средини, о свом трошку.

(2) Ако штета нанесена животnoj средини не може да се санира одговарајућим мјерама, лице које је проузроковало штету одговорно је за накнаду у висини вриједности уништеног добра.

Члан 121.

(1) Загађивач је одговоран за штету нанесену животnoj средини и простору и сноси трошкове процјене штете и њеног уклањања, а нарочито:

а) трошкове хитних интервенција предузетих у вријеме настанка штете, а неопходних за ограничавање и спречавање ефеката штете по животну средину, простор и здравље становништва,

б) директне и индиректне трошкове санације, установања новог стања или обнављања претходног стања животне средине и простора, као и праћење ефеката санације и ефеката штете по животну средину,

в) трошкове спречавања настанка исте или сличне штете по животну средину и простор и

г) трошкове накнаде лицима директно угроженим штетом по животну средину и простор.

(2) Загађивач је дужан да пружи финансијске или друге врсте гаранција за обезбјеђење плаћања накнаде трошкова из става 1. овог члана у току и послје обављања активности.

Члан 122.

(1) Правно лице које се бави дјелатношћу опасном по животну средину одговорно је за штету нанесену том дјелатношћу људима, имовини и животnoj средини.

(2) Дјелатности опасне по животну средину су оне дјелатности које представљају значајан ризик за људе, имовину или животну средину, и то:

а) управљање локацијама које су опасне за животну средину,

б) ослобађање генетички модификованих организама и

в) ослобађање микроорганизама.

(3) Уколико више лица на истој локацији обавља опасну дјелатност, онда сnose заједничку одговорност за штету.

Члан 123.

(1) Одговорно лице није одговорно за штету узроковану:

а) ратом или неком посебном природном појавом која се није могла нити спријечити нити отклонити,

б) од трећег лица чија је намјера била nanoшење штете или

в) због посебних наредби и мјера надлежних органа које су директно проузроковале штету.

(2) Одговорно лице се ослобађа одговорности за штету уколико докаже да је примијенило одговарајуће мјере заштите које су околности захтијевале да би спријечило или ублажило штету.

Члан 124.

(1) Одговорно лице које обавља дјелатност опасну по животну средину дужно је да осигура средства за накнаду евентуалне штете.

(2) Одговорно лице дужно је да пружи гаранције за осигурање плаћања накнаде трошкова у току и послје обављања дјелатности.

Члан 125.

(1) Свако лице које претрпи штету има право на накнаду штете.

(2) Захтјев за накнаду штете може се поднијети непосредно одговорном лицу постројења или осигуравачу одговорног лица код кога је настала штета.

(3) Ако је више загађивача одговорно за штету нанесену животnoj средини, а удио појединих загађивача није могуће одредити, трошкове сnose солидарно.

(4) Поступак пред судом за накнаду штете је хитан.

(5) Република задржава право на накнаду штете ако нема других лица која имају то право.

Члан 126.

На сва питања о одговорности за штету нанесену животnoj средини која нису посебно уређена овим законом сходно се примјењују одредбе прописа којим се регулишу облигациони односи.

XII - МЕЂУЕНТИТЕТСКА САРАДЊА

Члан 127.

(1) Успостављање сарадње и координације из члана 5. став 3. овог закона врши Међуентитетско тијело за заштиту животне средине (у даљем тексту: Међуентитетско тијело), које је основала Влада Републике Српске, Влада Федерације Босне и Херцеговине и Влада Брчко Дистрикта.

(2) Међуентитетско тијело има четири члана из Републике Српске, четири члана из Федерације Босне и Херцеговине и два члана из Брчко Дистрикта.

(3) Чланови Међуентитетског тијела из Републике Српске именују се рјешењем Владе Републике Српске.

(4) Међуентитетско тијело састаје се најмање шест пута годишње и доноси одлуке консензусом.

(5) О одржавању сједница Међуентитетског тијела, а у циљу координације и сарадње, редовно се обавјештава Министарство спољне трговине и економских односа.

Члан 128.

(1) Међуентитетско тијело бави се свим питањима из области заштите животне средине која захтијевају усаглашен приступ ентитета, као и другим питањима која су пренесена на Међуентитетско тијело од ентитета и Брчко Дистрикта, овим законом и другим прописима, а нарочито питања:

а) међународних споразума и програма из области заштите животне средине,

б) сарадње са међународним организацијама и другим земљама,

в) координацију примјене и доношења закона и других прописа,

г) координацију мониторинга спровођења стандарда и процедура за заштиту животне средине,

д) давање препорука за успостављање усаглашених стандарда квалитета животне средине на нивоу ентитета,

ђ) координацију ентитетских акционих планова и других програма и планова из области заштите животне средине,

е) координацију мониторинга и система за информисање и

ж) прикупљање и размјену информација.

(2) Међуентитетско тијело пружа стручну помоћ надлежним ентитетским министарствима.

(3) Међуентитетско тијело је дужно да осигура да су интереси оба ентитета и Брчко Дистрикта узети у обзир приликом планирања пројеката у подручјима која пресијецају међуентитетске линије разграничења.

XIII - НАДЗОР

Члан 129.

Управни надзор над примјеном одредаба овог закона и прописа донесених на основу њега врши Министарство.

Члан 130.

Инспекцијски надзор над спровођењем одредаба овог закона и других прописа донесених на основу њега врше инспектори надлежни за заштиту животне средине Републичке управе за инспекцијске послове и јединица локалне самоуправе (у даљем тексту: надлежни инспектори).

Члан 131.

У спровођењу инспекцијског надзора из члана 130. овог закона надлежни инспектори, поред општих овлашћења прописаних законом којим се уређује област инспекција, овлашћени су и да наложе:

а) отклањање у одређеном року утврђених недостатака и неправилности у раду постројења, због којих је дошло или може доћи до загађења животне средине,

б) привремену забрану обављања рада постројења или обављање дјелатности у производном поступку, коришћења уређаја и/или погона и опреме због којих је дошло или може доћи до знатнијег загађења животне средине,

в) забрану обављања дјелатности у производном поступку, коришћење уређаја и/или погона и опреме због којих је дошло или може доћи до загађења већих размјера животне средине, док се недостаци или неправилности у раду не отклоне,

г) обустављање радова, ако се радови спроводе супротно утврђеним мјерама из процјене утицаја на животну средину, док се неправилности не отклоне,

д) обустављање радова ако се не обављају у складу са овим законом и условима прописаним у еколошкој дозволи и

ђ) забрану рада овлашћеном правном лицу које не испуњава услове за обављање дјелатности из области заштите животне средине.

XIV - КАЗНЕНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 132.

(1) Новчаном казном од 2.000 КМ до 20.000 КМ казниће се за прекршај правно лице које:

а) изгради студију утицаја супротно условима прописаним у члану 67. овог закона,

б) изгради или руководи радом постројења или обавља активности без прибављене еколошке дозволе из члана 80. овог закона,

в) прекрши опште обавезе из члана 83. став 2. овог закона,

г) не испуњава мјере утврђене еколошком дозволом из члана 90. овог закона,

д) не врши мониторинг и праћење других утицаја на стање животне средине из члана 92. став 1. овог закона,

ђ) не доставља надлежном органу за издавање еколошке дозволе и надлежној инспекцији резултате мониторинга из члана 92. став 4. овог закона,

е) врши мониторинг супротно одредби члана 92. став 5. овог закона,

ж) не обавјештава орган надлежан за издавање еколошке дозволе о свакој промјени у раду, односно функционисању постројења из члана 96. став 1. овог закона,

з) не изврши све мјере које је утврдио орган надлежан за издавање еколошке дозволе последице престанка важења дозволе из члана 98. став 6. овог закона,

и) не доставља извјештај из члана 102. став 2. овог закона,

ј) не предузме све мјере неопходне за спречавање несрећа великих размјера и не подноси надлежним органима доказ о предузетим мјерама из члана 103. овог закона,

к) не сачини план спречавања несрећа великих размјера из члана 105. став 1. овог закона,

л) не припреми Извјештај о безбједности из члана 107. став 1. овог закона,

љ) не поднесе надлежним органима податке из члана 110. став 1. овог закона,

м) употребљава еко-ознаку супротно одредбама члана 113. овог закона,

н) не изврши мјере ради смањења штете или уклањања даљих ризика, опасности или санације штете у животној средини из члана 120. став 1. овог закона и

њ) не осигура средства за накнаду штете из члана 124. овог закона.

(2) Новчаном казном од 1.000 КМ до 3.000 КМ за прекршаје из става 1. овог члана казниће се одговорно лице у правном лицу.

Члан 133.

Новчаном казном од 1.000 КМ до 10.000 КМ казниће се за прекршај предузетник, ако:

а) изгради или руководи радом постројења или обавља активности без прибављене еколошке дозволе из члана 80. овог закона,

б) прекрши опште обавезе из члана 83. став 2. овог закона,

в) не испуњава услове утврђене еколошком дозволом из члана 90. овог закона,

г) не врши мониторинг и праћење других утицаја на стање животне средине из члана 92. став 1. овог закона,

д) не доставља надлежном органу за издавање еколошке дозволе и надлежној инспекцији резултате мониторинга из члана 92. став 4. овог закона,

ђ) врши мониторинг супротно одредби члана 92. став 5. овог закона,

е) не обавјештава орган надлежан за издавање еколошке дозволе о свакој промјени у раду, односно функционисању постројења из члана 96. став 1. овог закона,

ж) не изврши све мјере које је утврдио орган надлежан за издавање еколошке дозволе последице престанка важења из члана 98. став 6. овог закона,

з) не доставља извјештај из члана 102. став 2. овог закона,

и) не подноси надлежним органима податке или документа из члана 110. став 1. овог закона и

ј) употребљава еко-ознаку супротно одредбама члана 113. овог закона.

XV - ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 134.

(1) Влада ће у року од шест мјесеци од дана ступања на снагу овог закона ускладити Рјешење о оснивању Савјето-давног вијећа за заштиту животне средине и Одлуку о

оснивању Међуентитетског тијела за заштиту животне средине са одредбама овог закона.

(2) Министар ће у року од шест мјесеци од дана ступања на снагу овог закона донијети:

а) Правилник о критеријумима за одлучивање о потреби спровођења стратешке процјене за планове и програме из члана 48. став 3. овог закона,

б) Правилник о садржају извјештаја о стратешкој процјени из члана 53. став 3. овог закона,

в) Правилник о условима за обављање дјелатности из области заштите животне средине из члана 67. став 3. овог закона и

г) Правилник о поступку ревизије и обнављања еколошких дозвола из члана 94. став 5. овог закона.

(3) Министар ће у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона донијети:

а) Правилник о интензитету звука и шума из члана 23. став 3. овог закона,

б) Правилник о пројектима за које се спроводи процјена утицаја на животну средину и критеријумима за одлучивање о обавези спровођења и обиму процјене утицаја на животну средину из члана 63. став 1. овог закона,

в) Упутство о садржају студије утицаја на животну средину из члана 68. став 1. овог закона,

г) Правилник о постројењима која могу бити изграђена и пуштена у рад само уколико имају еколошку дозволу из члана 81. став 1. овог закона,

д) Правилник о активностима и начину израде најбољих расположивих техника из члана 84. став 3. овог закона,

ђ) Правилник о садржају и начину вођења регистра издатих еколошких дозвола из члана 101. став 3. овог закона,

е) Правилник о регистру испуштања и преноса загађујућих супстанци из постројења и Упутство о вођењу регистра испуштања и преноса загађујућих супстанци из члана 102. ст. 3. и 4. овог закона и

ж) Правилник о еко-ознакама и начину управљања еко-ознакама из члана 111. став 5. овог закона.

Члан 135.

Поступци покренути према одредбама Закона о заштити животне средине ("Службени гласник Републике Српске", бр. 53/02, 109/05, 41/08 и 29/10) до ступања на снагу овог закона довршиће се према одредбама тог закона.

Члан 136.

До доношења подзаконских аката из члана 134. овог закона примјењиваће се подзаконски акти донесени на основу Закона о заштити животне средине ("Службени гласник Републике Српске", бр. 53/02, 109/05, 41/08 и 29/10), уколико нису у супротности са овим законом.

Члан 137.

Ступањем на снагу овог закона престаје да важи Закон о заштити животне средине ("Службени гласник Републике Српске", бр. 53/02, 109/05, 41/08 и 29/10).

Члан 138.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".